

*Den helliges blodmirakel
Gottes Jesus Christus,*

*Andet original af
fader Gebhard Maria OCD
i Regensburg (1.)*

*som fandt sted i Roßnabben i 1952
Kristi eukaristiske legeme.
Det er et helligt mirakel, som
den Hellige Treenighed
, Faderen, Sønnen og Helligånden
har skænket os til
alle Menschen.*

fader Gebhard Maria Heyder OCD

**Vi ærer, priser og elsker den Almægtige Treenige Gud,
† Faderen, Sønnen og Helligånden.**

Kristi hellige blod, frels os fra vores synder.

Dette Guds tegn er til for alle mennesker.

Den hellige Gud har ofret sig selv for alle menneskers frelse, så de kan få det evige liv og kan komme ind i paradiset.

Han er selv vores hellige Gud, Jesus Kristus, som giver sig selv til menneskene i det hellige sakrament med kød og blod, legeme og sjæl, guddommelighed og menneskelighed, virkelig, sandelig og levende til stede. Derfor skal de troende modtage det hellige sakramente med rent hjerte og med en paten, så ingen partikler falder ned. For den hellige Gud er også til stede i de mindste partikler.

I 30 år ventede fader Gebhard Maria ydmygt og tålmodigt og udgav derefter hæftet »Guds tegn«, for at det eukaristiske blodmirakel kan tilbedes.

Og 40 år efter fader Gebhard Maria offentliggjorde vi Rodalben-tegnet, fordi det er så vigtigt.

Og vi har lagt fader Gebhard Marias beretning ud på internettet, så den kan læses.

Den Hellige Jomfru sagde om det eukaristiske blodmirakel: »Kan min Søn give mere, end han gav her? For anden gang har han synligt udgydt sit hellige, dyrebare blod for at frelse sjælene«.

Nu er tiden inde til, at sandheden kommer frem. Det største, ægte og dyrebare mirakel fra den hellige Gud Jesus Kristus, vores konge og frelser, er vigtigt for alle mennesker i hele verden.

Vi alle modtager den hellige kommunion med blod, så den levende Gud er til stede med kød og blod, legeme og sjæl, i det hellige sakramente.

Vi behøver ikke at dyppe hostien ekstra i kalken med det dyrebare blod, for Kristi blod er allerede til stede i sakramentet efter forvandlingen.

Derfor er det godt altid at modtage mundkommunionen til ære for den hellige treenige Gud.

Vi har udgivet dette hæfte, så alle mennesker kan læse det.

Alt står skrevet af fader Gebhard Maria i hæftet »Guds tegn«.

Tegnet skal anerkendes af Den Hellige Fader. Således at Frelseren med sit dyrebare blod i sakramentet endelig bliver tilbudt og æret nu og for evigt.

www.gnadenvolle-gebete.de

November 2025
Skrevet af Julijana Ebert og
Bernhard Koppenhagen

Forfatterens forklaring

Efter at være blevet godkendt af pave Paul VI og af ham i A.A.S. 58/16 af 29. december 1966 er det tilladt at udgive skrifter om åbenbaringer eller åbenbaringer uden imprimatur – dvs. uden kirkelig tryktilladelse.

Forfatteren/udgiveren erklærer, at han med udgivelsen af budskaberne ikke har til hensigt at foregribe kirkens dom.

Udgiver af første oplag: P. Gebhard Heyder OCD Trykning af første oplag 1982

Copyright tilhører St. Raphael-Verlag, Ulm, Marienstraße 9

Godkendt genoptryk af anden udgave 2004 Tryk:
DRUCKEREI Joh. van Acken, 47800 Krefeld Udgiver og
copyright:

Joachim Pache, 47839 Krefeld, Von-Harff-Straße 34

Zeichen Gottes

**Die heilige Eucharistie
ist das Herz- und Kernstück
unseres Glaubens**

Forord til 2. oplag

Den 48. verdenskongres om eukaristien fandt sted i 2004 i Guadalajara (Mexico) på opfordring af den hellige fader Johannes Paul II. Den stod under mottoet: »Eukaristien, lys og liv for det nye årtusinde.«

I 1881 fandt den første eukaristiske kongres sted i Lille (Frankrig). Initiativet hertil kom ikke fra en pave eller en biskop, men fra en kvinde, i hvis hjerte der levede en dyb kærlighed til eukaristien, og som led under, at den eukaristiske tro næsten var udsult som følge af den franske revolution. Emilie Tamisier (1834-1910) erkendte eukaristiens centrale rolle, da hun pilgrimsvandrede til de steder, hvor der var sket eukaristiske mirakler.

Dermed bliver meningen og betydningen af eukaristiske mirakler tydelig. De er en gave fra Gud selv til Kirken for at bekræfte eukaristiens centrale plads.

Hver gang dette store mysterium trues alvorligt af fejlagtige udviklinger i den kirkelige praksis eller af mangel på tro og ærbødighed, har Gud reageret gennem særlige tegn.

Eukaristiske mirakler står derfor ikke ved siden af eukaristiens mysterium og må heller ikke betragtes isoleret fra det eller endog tilbedes som en erstatning for det. Tværtimod bekræftes den skjulte virkelighed i alterets sakramente konkret og levende gennem dem. Når Herren i løbet af den to tusind år lange historie gang på gang har skænket sin kirke eukaristiske mirakler, er det fordi den hellige eukaristi er den største gave, han har betroet sin kirke indtil sin genkomst.

Eukaristien er Kirkens hjerte og kerne.

Joachim Pache, Krefeld
Marianisk bønnegruppe i Krefeld

Bøn til det dyrebare blod

I det dyrebare Blods navn kommer jeg til Dig, o
Jesus, for at bede Dig, for at opfordre Dig, for
at bønfalde Dig.

Selvom du synes at afvise mine bønner, vil
jeg ikke forlade dine blodige fødder, før du
har hørt mig.

Der er allerede strømmet for meget nåde,
for meget barmhjertighed til mig fra Dine
sår til, at jeg ikke indtil det sidste ville stole
på den virkende
effekt af dit hellige, dyrebare Blod. Derfor, hellige Gud
Jesus Kristus, gennem dine syv blodudgydelser,
gennem hver eneste dråbe af den højhellige løsesum
for min frelse og
gennem tårerne fra din ubesmittede Moder
beder og beder jeg dig indtrængende om
at høre min bøn.

Hellige Maria, kilde til det dyrebare blod, jeg beder
dig indtrængende: Lad ikke denne lejlighed gå forbi
uden at prise det blod,
der har bevaret dig ubesmittet. **Amen.**

Vi beder dig, almægtige, hellige Treenigheds Gud,
† Fader, Søn og Helligånd, kom dine tjenere til hjælp, som du
har forløst med dit dyrebare
blod.

,Sine sanquinis effusione non fit remissio.

Uden blodudgydelse er der ingen
" (Hebr 9,22).

Forord

Mellem begivenhedernes forløb og denne nuværende udgivelse ligger der en trediveårig tavshed.

Om »vidnesbyrdet« og billeddokumentationen i denne skrift kunne man i en tidshistorisk tilpasning anvende bibelordet: »Det, vi ved, det taler vi om, og det, vi har set, det vidner vi om; alligevel tager I ikke imod vores vidnesbyrd« (Joh 3,11).

Forfatteren havde det på samme måde som salmisten: »Så længe jeg tav (måtte tie), visnede selv mine knogler bort. Da sagde jeg til mig selv: Nu vil jeg bekende det. Og du har fjernet min skyld« (efter Sal 31,3-5).

Nu hvor visse barrierer er faldet, skal budskabet om dette nådemysterium uhindret kunne brede sig og, i overensstemmelse med dets særlige karakter, styrke den eukaristiske tro og tilliden til Jomfru Maria og hendes formidling af nåde i læsernes hjerter.

Da der stadig lever pårørende til den omtalte karismatiske person, er de relevante navne og steder kun angivet i monogramform, men foreligger hos forfatteren i fuld skrift.

Med undtagelse af en billedreportage i „Neue Illustrierte“, Köln, 20. august 1952 – 7. årgang, nr. 34, s. 1–9, nogle artikler af broder J. W., en kort notits i »Vox fidei«, februar 1982, og tilsvarende i bogen af Franz Weiss, »Gottes Blut«, Christiana-Verlag 1975, s. 73–82, er der ikke blevet offentliggjort noget om denne religiøse begivenhed. Det er derfor at håbe, at denne lille bog en dag vil give anledning til et indholdsrigt tillægsbind. Regensburg, på festen for Korsets Fund 1982 Forfatteren

Vær hilset, hellige, dyrebare blod, kom os
og de stakkels sjæle til gode!

Indholdsfortegnelse

I. Er Helligåndens karismatiske nådevirkning stadig til stede i dag?	6
II. Offerblodet i den bibelske gudsyndyrkelse	7
1. I den gamle pagt fra Abel til udvandringen fra Egypten	7
2. Pagtens blodofre på Sinai	8
3. Liturgiske love for blodofferet i templet	8
4. Offerblodet i den nye pagt.	8
III. Kort biografi om den karismatisk begavede AEW	11
IV. Beretning om tilblivelsen af blodtegnet med autentisk billedokumentation .	16
1. Sidste forberedelser	16
2. På vej til åbenbaringsstedet	16
3. Modtagelse i skoven bag kirkegården	19
4. Høflighed er din fjende	20
5. Natlig belejring af Wfk's hus	21
6. Begyndelsen på den karismatiske begivenhed	22
7. I synet af den korsfæstede	23
8. I synet af Kristi blødende fødder	24
9. Et kys på Frelserens fødder på korset	25
10. Overrækkelse af linnedklædet til Jomfru Maria til kys	26
11. Blik tilbage mod de bedende i huset	27
12. Den korsfæstede kærligheds store øjeblik	28/29
13. Helvedets raseri; skud suser gennem rækkerne af de bedende	30
14. Ved det første glimt af himmeltegnet	31/32
15. Virkningen på de bedende	33
16. I salig betragtning af himmeltegnene	34
17. I stille andagt	35
18. "Livets brød" fra en engels hånd til en veninde af AEW	36
19. AEW modtager selv himmelbrødet fra englenes hånd	37
20. Himlens tegn er tydeligt synligt	38
21. I forventning om himmelkongindens afsked	39
22. I salig skue af Guds Moder	40
23. Alvorligt budskab fra himlen	41
24. Sidste nedskrivning af det himmelske budskab og farvel	42
25. Vidner, der ikke lyver	44
26. Familiens bolig set fra gaden	45
27. Kort beretning om AEW's sidste leveår	46
V. Beskrivelse af blodtegnets størrelse i dets forskellige dele	48
VI. Forsøg på en matematisk-geometrisk analyse af blodtegnet	
1. Cirkel omkring hele blodtegnet med to indskrevne ligesidede trekanter og skæringspunkt i hostietegnet.	49
2. Det »gyldne snit«	49
3. Firkant med hostieform i krydssnit	50
VII. R.s blodtegn og det kirkelige tribunal	51
VIII. Litani og bønner til ære for det dyrebare blod	53
IX. Helligmessen til ære for det hellige dyrebare blod	56

1. Nærbillede af blodmærket med angivelse af de geometriske tegninger	59
2. De to geometrisk beregnede, stiliserede bægerformer	60
3. Grundplan for et kirkerum	61
4. Messekalk	62
5. Nattverdsbæger	63
6. Fotos fra AEW	64

Almægtige, hellige Treenighed,
Du har udpeget Din enbårne Søn til verdens Frelser
og ønskede at lade Dig forlige gennem Hans Blod;
lad os derfor, vi beder Dig, ære løsesummen for
vores frelse og, beskyttet ved Hans kraft mod dette
livs ondskab på jorden, så vi i himlen evigt må
glæde os over dets frugt: gennem Ham,
vores Konge og Frelser, den hellige Gud Jesus Kristus, vor
Herre. **Amen.**

I. Er den Hellige s Ånds karismatiske nådevirkning stadig til stede i dag?

»Kristendommen er blevet kold her«, med denne konstatering tog en afrikansk præst afsked med sin tre og et halvt år lange vikarstjeneste, som han havde udført i en evangelisk menighed i Bayern (MZ nr. 73; 27./28. februar 1982). Den farvede gejstlige har dermed bevidst taget et ord op, som vi finder i dagsbønnen til festen for den hellige Frans' stigmata (Det gamle missal, 17. september): „Frigescente mundo... Da verden begyndte at blive kold, fornyede Du, Herre, på den hellige Frans' legeme stigmataene fra Din lidelse for på ny at tænde vores hjerter i kærlighed til Dig.”

Man kunne spørge, om Guds Ånd, som Kristus har lovet sin kirke til styrke og trøst (Luk 24,49; Joh 4,25–26) ikke også i vores tid kunne sætte ydre, synlige »tegn og stigmata«, da ugudeligheden har taget overhånd, kærligheden hos mange er blevet kold, og de »sidste tider« åbenbart er brudt ind, om hvilke »Ånden udtrykkeligt siger, at mange vil falde fra« (Mt 24,12; 1 Tim 4,1). Når Kristus desuden forsikrer, at Helligånden, Guds talsmand for sin kirke, »vil overbevise verden om, hvad synd, retfærdighed og dom er« (Joh 16,7–8), kan dette kun forstås således, at Helligånden gennem hele frelsens tid, ikke kun i den såkaldte apostolske tid, gennem sit ekstraordinære nådeværk, gennem sine karismer, ydre synlige tegn og mirakler, hvorved verden, verdensmenneskene og ikke mindst den verdsliggjorte kristendom med dens lærere og hyrder skal styrkes i den sande tro på Kristus og hans forløsningsværk eller føres tilbage til denne. De karismatiske nådegaver er frie gaver fra Den Hellige Ånd, uafhængige af menneskelige fortjenester. De er tegn og advarselssignaler fra himlen til en trossvag menneskehed om at vende om til Kristus og hans evangelium. Jesus lover ved sin afsked til disciplene – og dermed til hele sin fremtidige kirke –: »Disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner og tale på fremmede sprog. De vil tage slanger op, og hvis de drikker noget dødbringende, vil det ikke skade dem. De vil lægge hænderne på de syge, og disse vil blive raske« (Mark 16,17–18). Til bekræftelse af dette løfte hedder det videre: »De drog ud og forkyndte overalt. Men Herren virkede med og bekræftede ordet gennem de " (Mark 10,20).

II. Offerblodet i den bibelske -gudsdyrkelse

1. I den gamle pagt fra Abel til udvandringen fra Egypten

Den første bibelske beretning om tilbedelse af Gud gennem et offer fortæller os: „Abel ofrede af de førstefødte fra sin fåreflok. Og Herren så på Abel og hans offergave“ (1 Mos 4,4). Lammet blev brændt på alteret, og det opsamlede offerblod blev

om alteret. – Kort derefter hører vi om Kains brødre-mord: »Han rejste sig mod sin bror Abel og dræbte ham« (1 Mos 4,8). Herren sagde til Kain:

»Hvad har du gjort? Din brors blods røst råber op til mig fra jorden« (1

Mos 4,10). Dermed karakteriseres Abels blod indirekte også som offerblod, der råber til himlen, men ikke som en røst af tilbedelse og taksigelse, men som et råb om gengældelse og straf (jf. Åb 6,9–10).

Således fortolker apostlen det allerede, når han sammenligner det messianske forløserblod med blodet fra den dræbte Abel: »Vi er trådt frem til Jesus, mellemmanden for den nye pagt, for at blive bestænket med det blod, der taler bedre end Abels« (Hebr 12,24). Således er ikke blot hans offerlam, men også Abel selv et forbillede, et skyggebillede, der profetisk peger frem mod drabet på og ofringen af den uskyldige Jesus og hans offerblod. Betydningen og virkningen af offerblodet vises særligt indtrykfuldt ved påskelamsofferet ved udvandringen

fra Egypten: »Hver skal tage et fejlfrit lam til sin familie ... Hele Israels menighed skal slagte det ved aftenstid. De skal tage af blodet og stryge det på de to dørstolper og overliggeren på husene ... Blodet på de huse, hvor I bor, skal være et beskyttende tegn for jer. Når jeg ser blodet (siger Herren), vil jeg gå forbi jer. Så vil den ødelæggende plage ikke ramme jer, når jeg slår Egypten. Ingen må da træde ud af sin husdør før om morgenen. Herren vil gå rundt for at slå Egypten. Ser han da blodet på overliggeren og på dørstolperne, vil han gå forbi denne dør og vil ikke tillade dødsenglen at træde ind i jeres huse for at ramme jer« (2 Mos 2:4-7, 13, 22-23).

Således blev det typiske påskelams offerblod til et »beskyttelsestegn« for det gammeltestamentlige Guds folk. Således skal det sande påske- og Gudslams blod i den messianske frelsestid gennem troens tilbedelse i endnu højere grad blive et virkningsfuldt, overnaturligt »beskyttelsestegn« for den trofaste kristne menighed i deres tids trængsler. – Som Kirken synger i sin årlige påskeglæde: »Det er påskefesterne, hvor det sande påskelam slagtes, og med hvis blod de troendes dørstolper (hjerter) helliges. – Cuius san-

quine postes fidelium consecrantur“ (Exultet).

2. Pagtens blodoffer ved en på Sinai

»Derefter pålagde Moses de unge mænd blandt Israels børn at bringe brændofre og slagte dyr som takofre til Herren. Moses tog halvdelen af blodet og hældte det i skåle. Den anden halvdel af blodet sprængte han på alteret. Derefter tog han pagtens bog og læste den op for folket. De svarede: Alt, hvad Herren har sagt, vil vi gerne adlyde. Derefter tog Moses blodet, sprængte det på folket og sagde: »Se, dette er pagtens blod, som Herren har indgået med jer på grundlag af disse love« (2 Mos 24,5-8). Udtrykket »pagtens blod« har Kristus ved indgåelsen af den nye pagt »i sit blod« bogstaveligt overtaget (Mark 14,24). I lighed med den gamle pagtsindgåelse bliver også den nytestamentlige troende, kristne, i dåben og de øvrige sakramenter på mystisk vis overdrysses med Guds Lammes pagtsblod. Præcis som den første pave, Peter, forsikrer os om i sit første »apostoliske brev«: »I er ikke blevet frelst med sølv eller guld, men med Kristi dyrebare blod som det pletfri og ubesmittede Lam« (1 Pet 1,18-19).

3. Liturgiske love for blodofrene i templet

Herom finder vi de udførlige forskrifter i 3. Mosebog, kap. 1-7. Der står: »Offerdyret skal slagtes for Herrens ansigt. Men Arons sønner, præsterne, skal ofre blodet og sprøjte det rundt om alteret. Men det hele (offerkødet) skal præsten lade gå op i røg på alteret, så det bliver et brændoffer, et ildoffer, en behagelig duft for Herren. Blodet skal bringes til alteret for at blive udgydt på det. Ved dueofringen skal blodet presses ud på alterets væg« (3 Mos 1,5.9.15). Blodet er altså en væsentlig del af offeret og farver og indvier alterstenen som et rigtigt offeralter. De liturgiske forskrifter for syndofferet er meget levende og markante: »Den salvede

præst skal tage noget af dyrets blod og bringe det ind i Åbenbaringsteltet. Præsten skal dyppe sin finger i blodet og sprøjte syv gange af blodet for Herrens ansigt mod forhængen i det hellige.

Derefter skal præsten stryge en del af blodet på hornene (hjørnerne) af Herrens røgelsealter. Alt det resterende dyreblod skal han hælde ud ved foden af brændofferalteret« (3 Mos 1,1-7). 4. Offerblodet i den Nye Pagt I hele Det Nye Testamente tales der 40 gange om Kristi dyrebare blod.

Jesus selv taler 7 gange om sit forløserblod. I løftet om nadverens sakramente hører vi: „Sandelig, sandelig, siger jeg jer: Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke livet i jer. Den, der der spiser mit kød og drikker mit blod, har det evige liv, og jeg

»Jeg vil oprejse ham på dommedagen. For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, forbliver i mig, og jeg i ham« (Joh 6,53-56). Ved indstiftelsen af eukaristiens mysterium læser

: »Da tog Jesus bægeret, sagde takkebønnen og rakte det til dem, idet han sagde: Drik alle deraf! For dette er mit blod, den (nye) pagts blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse« (Mt 26,27-28). I Mk 14,24 står der: »»Dette er mit blod, den (nye) pagts blod, som udgydes for mange.« Og i Luk 22,20 læser vi: »Denne kalk er den nye pagt i mit blod, som udgydes for jer.« Fra Kristus-modstandernes mund hører vi fire gange om Herrens blod. Judas griber fat i rebet med et skrig: »Jeg har syndet, jeg har forrådt uskyldigt blod« (Mt 21,4)! Pilatus søger at vaske sin blodskyld af hænderne med ordene: »Jeg er uskyldig i denne retfærdiges blod. Se selv til det.« (Mt 27,24) Under deres retslige forhør fremfører ypperstepræsten

apostlene: »I vil lade denne mands blod komme over os« (ApG 5,28). Men det var i virkeligheden ypperstepræsten selv, der gjorde dette, da han råbte til Pilatus: »Hans blod komme over os og vore børn« (Mt 27,25) Apostlen Paulus taler i sine breve, herunder Hebræerbrevet, 18 gange om Kristi forløserblod. Her skal blot nævnes nogle få steder: »Denne Jesus har Gud (Faderen) stillet frem som forløsningsoffer i hans blod, virksomt gennem troen« (Rom 3,25).

- »I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndernes forladelse« (Ef 1,7). - »Han skabte fred ved sit blod på korset« (Kol 1,20). - »Kristi blod, som ved den evige Ånds kraft har ofret sig selv til Gud som et pletfrit offer, renser vores samvittighed for de døde gerninger« (Hebr 9,14). - Fra apostlen

Johannes: »Jesu blod, hans (Faderens) Søn, renser os fra al synd« (1 Joh 1,7). - »Jesus, Guds Søn, det er ham, der er kommet ved vand og blod« (dåbsvand og Frelserens blod; 1 Joh 5,6). - I sit evangelium giver kærlighedens discipel, som var den eneste apostel, der stod lige ved siden af korsalteret, os det autentiske vidnesbyrd om Herrens offerblod : »En af soldaterne stak ham en lanse i siden, og straks flød der blod og vand ud« (Joh 19,34). - Endnu et vidnesbyrd fra denne evangelist fanger vores opmærksomhed. Han beskriver sit første møde med Jesus med disse ord: »Dagen derpå stod Johannes (Døberen) der igen sammen med to af sine disciple. Da han så Jesus gå forbi, udbrød han: Se, Guds Lam! Så snart

de to disciple (hvoraf den ene var evangelisten selv) ham sige det, fulgte de efter Jesus« (Joh 1,35-36).

I sin Åbenbaring skildrer Johannes os sin karismatiske Kristus-vision:
»Jeg så Lammet stå midt mellem tronen og de fire levende væsener og midt blandt de ældste, som om det var slagtet (ofret). Da sang de hellige en ny sang: »Du er værdig til at modtage bogrullen og bryde dens segl; for du er blevet slagtet og har med dit blod købt mennesker til Gud« (Åb 5,6.9).

Det står klart, at Johannes i det slagtede Lam så Kristus som det ofrede Guds Lam, der blødte ihjel på korset.

Således har blikket på det slagtede, blødende, guddommelige og menneskelige offerlam præget hele Johannes' tro, hele hans erindring, hele hans taknemmelighed, længsel og kærlighed fra begyndelsen til slutningen og med rette givet ham navnet »den elskede discipel«, den discipel, »som Jesus elskede, og som ved måltidet hvilede ved hans bryst« (Joh 13,23; 21,20). –

Johannes har altid haft og vil altid have efterfølgere af sin slags, også med hensyn til hans karismatiske syn på Kristi blod, indtil Herrens store genkomst, som han længes efter med råbet: »Veni, Domine Jesu. Kom, Herre Jesus« (Åb 22,20) – Man skal huske på, at Johannes mere end tres år efter det blodige offer af Kristi Lam på Golgata havde den karismatiske vision af det slagtede Guds Lam og selv gennem årtier havde

Guds offerlam ned på alteret under sin eukaristiske gudstjeneste.

Kan den almægtige Guds Søn, for hvem »tusind

år er som en dag« (2 Pet 3,8), trods sin himmelske forherligelse, ikke også gøre det i vores tid? »Intet er umuligt for Gud« (Luk 1,37).

III. Kort livsskitse af den karismatisk begavede AEW

På påskedagen 1952 modtog jeg en mundtlig meddelelse om mærkelige religiøse begivenheder i det vestlige grænseområde af de tyske lande, i familien Wfk, i den lille by R. i Rheinpfalz. Efter en brevveksling modtog jeg den 7. maj 1952 fra den pågældende person frøken AEW et skriftligt svar, hvori hun gav udtryk for sin store glæde over, at hun endelig havde modtaget et første velvilligt ord fra en præst. Hun tilføjede en bøn om, at jeg måtte tage mig lidt af hende, da hendes sjælelige lidelse langt oversteg den fysiske. Derfor kørte jeg noget tid senere til R. for personligt at undersøge forholdene.

Jeg hilste på faderen, en mand af middelhøjde i halvtredserne, der var mester i en skofabrik i P.

Han arbejdede flittigt fra morgen til aften for at forsørge sin familie med fem døtre og en søn. Hans stille, indadvendte væsen, der trods alle de mærkbare bekymringer alligevel viste et venligt smil, virkede behageligt beroligende. Men også han måtte mærke ondskaben fra sine landsmænd, som han i hele sit liv aldrig havde givet anledning til strid med.

Udelukkende på grund af de usædvanlige fænomener omkring hans datter blev han i juni 1952, på foranledning af folk, man mindst havde forventet det af, som den eneste arbejder bortvist fra fabrikken. De skulle gøres til foragtede arbejdsløse uden ære og brød. Da faderen kom hjem med sin afskedigelse, begav han sig, mens han skjulte sin indre smerte, ind i sit soveværelse, knælede ved sengekanten og bad rosenkransen. - Moderen, af god, høj og slank statur, bar i sit indfaldne ansigt de udmagrede træk af en dyb, bekymret lidelse. Hun var den første ved dagry og den sidste sent om aftenen, utrætteligt aktiv og omsorgsfuld over for sin store familie. Hendes største sorg var, at hun sammen med sin familie – som præsten endnu sidste sommer havde udstedt et skriftligt vidnesbyrd om som en af de bedste i hele byen – uden nogen som helst bare nogenlunde saglig begrundelse blev ekskommunikeret fra prædikestolen og praktisk talt udelukket fra at deltage i gudstjenesten. Jeg iagttog hende

stille, da klokkerne ringede tidligt om morgenen, og hun med tårer i øjnene kiggede ud ad vinduet mod kirketårnet. På grund af sin store børneflok blev hun heller ikke skånet for de mest grove offentlige fornærmelser og hånlige sammenligninger. Hun drev et lille strikkeri sammen med sine ældre døtre. Selv denne beskedne indtægt blev dog gjort så godt som umulig gennem en formel boykot fra de ondsindede modstandere. Det blev sagt, at Wfk-familien var blevet vanvittig og hysterisk, ligesom alle dem, der holdt med dem og bad aftenrosenkransen sammen med dem. Sagen havde imidlertid uventet bevirket det, som sjælehyrden ikke havde formået i de 25 år, han havde virket der, nemlig at hans sognebørn stod samlet bag ham. Hvor lidt flokken i virkeligheden stod bag sin hyrde, og endda den udvalgte del af Kolping-gruppen, beviser et citat fra cirkulæret af 26. maj 1952: „Kolpingfamilien befinder sig i en krise, der truer dens eksistens. Når den personligt og skriftligt opfordrer sine medlemmer, og de fleste ikke engang følger denne opfordring, så er der noget galt i staten Danmark. Sådan var det ikke kun den 11. maj, men også ved den seneste teaterforestilling. Når der møder 10-20 mand op til et obligatorisk møde, så er der noget, der ikke er i orden. Men hvis nu

den samme foreningsgruppe udviser en så ensartet adfærd, at den forfølger en religiøs pige og hendes pårørende som vildt – vi vil senere høre nærmere om det – så var der også noget galt i staten Danmark.” Forældrene Wfk fik på Sankt Stefansdag 1925 deres tredjeældste datter, som ved dåben fik navnet AE. Hun gik i otte år i folkeskolen i sin hjemby og aftjente i den daværende nazitid sit obligatoriske år i Hitlerjugend i Neumarkt ved Breslau. Derefter gennemførte hun et halvårigt handelskursus i P. og blev efter at have bestået det med godt resultat kontorassistent i G. K.’s savværk. Derfra kom hun snart til Kreissparkasse P., filialen i R., hvor hun var ansat fra 1943 til 1951. En førsteklasses attest fra den daværende direktør bekræfter dette. Som pige var AEW en yndig skikkelse, 1,70 meter høj, med mørkt, noget tyndt hår, som hun havde mistet under en børnesygdom, men som, ifølge hende selv, var vokset sparsomt ud igen efter en pilgrimsrejse til Walldürn. Hun var altid ren og pænt klædt, men uden at være iøjnefaldende og uden overdreven udsmykning. Ud over børnesygdommene mæslinger og difteri blev hun fra sit tiende leveår ramt af langvarige lidelser, der skiftevis ramte næsten alle organer. Ifølge hendes mor udholdt hun alle disse sygdomme med stor tålmodighed. På en rejse til Freiburg i. Br. fik hun i 1945 en hjernerystelse, da et stykke bagage faldt ned på hende. En livstruende ulykke ramte hende på hendes ferierejse til Schweiz i juli 1951. Da hun i Waldshut ved Oberrhein ville krydse vejen, blev hun påkørt med fuld kraft af en motorcyklist og slynget op i luften, så hun lå bevidstløs tilbage. Blandt andre alvorlige skader pådrog hun sig en alvorlig hjernerystelse. Da hun ikke kunne transporteres, blev hun indlagt på hospitalet i Waldshut. Som følge af hjernerystelsen opstod der alvorlige anfald, som forværredes yderligere, efter at hun var blevet overført til sit hjem.

For AEW var dette begyndelsen på en sjælelig renselse, som Skriften beskriver således: »Gud har prøvet hende og fundet hende værdig. Som guld i ilden har Han prøvet hende og derefter modtaget hende som et brændoffer« (Wsh 3,6). For AEW var dette samtidig forberedelsen og vejen til hendes karismatiske begavelse. I en åbenbaring meddelte Jomfru Maria hende, at hun ville blive helbredt, nemlig den 24. november, som dengang stadig var festdagen for Doctor mysticus, den hellige Johannes af Korset, sammen med den hellige Teresa af Spanien, reformatoren af karmeliterordenen. Helbredelsen skete da også pludseligt og fuldstændigt. Fra da af gentog der sig ikke længere noget anfald. Alle læger, herunder specialister, havde erklæret sygdommen for uhelbredelig og forudsagt hendes snarlige bortgang. Dagene blev afbrudt

efter hendes fysiske helbredelse gennem hendes lidelser af en helt anden art, som var sendt fra himlen. Det var en mystisk gennemlevelse af Kristi lidelse, piskningen og også en indre, ydre usynlig stigmatisering i fastetiden og især på Skærtorsdag og Langfredag i året 1952. Sent på eftermiddagen denne dag faldt hun i en døds lignende besvimelse for – uden naturlige lægemidler – at vågne frisk op igen på påskedagen og tage del i Herrens opstandelsesglæde. Selvom de pårørende gentagne gange anmodede herom, dukkede der aldrig nogen repræsentant fra kirkens side op for at observere og undersøge disse begivenheder, således at de dertil hørende rapporter, som alligevel blev sendt til det højere bispeembede, mangler enhver form for obduktion og beviskraft. Jeg selv var ikke et direkte vidne til disse begivenheder; til det var mit ophold hos familien for kort og for sjældent. Jeg så dog beklædningsgenstande med talrige, aflange blodspor, som meget vel kunne stamme fra piskeslag. Der manglede heller ikke ydre, voldelig forfølgelse i denne periode. Om aftenen den 8. januar 1952 blev AEW overfaldet af fire

ukendte personer et overfald på AEW, hvor hun fik et voldsomt slag i hovedet med en hård genstand, hvilket igen forårsagede en hjernerystelse med stærke eftervirkende smerter. De tidligere anfald forekom dog ikke længere. Hendes karismatiske visionsliv fortsatte fra november 1951 til slutningen af juni 1952 gennem hyppige åbenbaringer af Jomfru Maria, den lidende og også den opstandne Frelser, den hellige Josef, der talte til hende på et fremmed (aramæisk) sprog, samt den hellige Gemma Galgani. Siden hendes ekskommunikation ved julen 1951 viste der sig også gentagne gange en engel med kalk og hostier, som på mystisk vis »rakte livets brød« til hende og alle, der bad rosenkransen sammen med hende i hendes forældres hjem, som Guds budbringer selv kaldte denne form for åndelig communion. Som den sidste og afsluttende begivenhed i hendes visionære oplevelser blev hende forkyndt, at Jomfru Maria og Frelseren ville åbenbare sig den 1. juli 1952. For denne dag blev hun lovet et tegn, der ville være synligt for alle, så alle kunne tro. Det skulle finde sted i et skovområde bag kirkegården, helt åbent for offentligheden. På hendes bøn lovede Guds Moder at komme endnu en gang den 2. juli, på Mariæ Besøgelsesdag, for at tage afsked, og det skulle ske hjemme hos hende.

Hun fornemmede, at denne afsked ville blive meget smertefuld for hende, og hun ønskede ikke at være udsat for folks blikke. Den himmelske Moder imødekom denne bøn. Hendes karakter og religiøse grundholdning kan her kun skitseres i korte træk, som den forholdsvis korte observationsperiode tillader. I sin tænkning og sine vurderinger udviste AEW en nøgternhed, der til tider grænsede til rationalisme, også i religiøse anliggender. Således afviste hun indtil sine egne karismatiske oplevelser ikke blot alle nyere åbenbaringer, men stod selv kritisk over for Lourdes og Fatima. Da f.eks. hendes noget svagelige synssøster A. fik en

pilgrimsrejse til Lourdes, udtalte AEW: »Det ville være klogere, hvis hun tog til Allgäu og hvilede sig der«, hvilket dog indbragte hende en skarp irettesættelse fra moderen, ledsaget af et forbud mod en rejse til Rom, som hun ellers havde fået lov til at foretage. Hun stod også afvisende over for sine egne visioner og ønskede, at Jomfru Maria ville give dem til hendes yngre søster C. På det religiøse område var hun afvisende over for enhver form for entusiasme og følelsesmæssig overdrivelse. Hun hørte heller ikke til dem, der bad meget dengang. Men når hun bad, var hun fuldt ud til stede. Hun havde en god fornemmelse for de virkelig væsentlige elementer i den katolske fromhed. I en samtale indrømmede hun diskret over for mig: »Jeg har altid betragtet det hellige messoffer som den mest værdifulde bøn. Hvis jeg ikke havde haft det, mente jeg, at alt mit øvrige virke den dag ikke var noget værd.« Det kan jeg sige: Jeg har aldrig været til den hellige messe uden også at have modtaget den hellige nadver. Det ville have forekommet mig som Frelserens ord: 'De indbudte var det ikke værd' (Mt 22,8). – Hun lod kun med nød og næppe nogen få indblik i sit indre sjæle- og bønreliv. Da hun i forbifarten fortalte mig om en lægkatechet, der hævdede, at den kontemplative bøn kun var for folk med en akademisk uddannelse, smilede hun ad denne udtalelse og glædede sig derefter, da jeg gav hende en pjece om den kontemplative bøn. Hun kunne ofte kun sove et par timer om natten. Da jeg spurgte hende, hvordan hun så tilbragte de lange nattetimer, svarede hun: »Jeg tænker.« Det er det samme svar, som den lille Theresia som pige gav på spørgsmålet om, hvad hun gjorde i sine stille stunder: at tænke på Gud og hans storhed, hans allestedsnærvær, barmhjertighed og kærlighed, at takke ham og elske ham. Hun besad en udpræget intellektuel begavelse og en stærk viljestyrke, som begge kun lod sig overbevise og bøje gennem den strengeste argumentation. Samtidig var hun af natur munter og fuld af livsglæde og stod åben for alt, hvad der var fornuftigt og sandt. Om sin menneskekendskab sagde hun engang: „Jeg ser bare ind i øjnene og på hænderne, så ved jeg, hvem jeg har foran mig.“

Med interesse og glæde betragtede hun naturen som Guds store billedbog. Da jeg om aftenen sad og talte med hende i køkkenet, udbrød hun pludselig i stor glæde: »Se der, en lille mus! Hvor sødt! Jeg kan ikke gøre den noget. Jeg kunne operere et menneske, men jeg kunne ikke gøre et lille dyr fortræd.“ Hendes mor sammenfattede engang sin vurdering af AEW således: „To egenskaber havde AE allerede fra sin ungdom: En uovervindelig tålmodighed i lidelsen, hvor hun aldrig sagde noget, før hun ikke kunne mere – og hun havde lidt siden hun var ti år gammel – samt en overvældende, medfølelse næstekærlighed, der vil hjælpe overalt.“ Jeg kunne dog observere, at pigen netop med hensyn til den sidstnævnte egenskab ofte ikke blev forstået og nogle gange også var svær at forstå. Således mente moderen over for mig, at også det forhold

forhold, som AE havde til en ung mand, som hun i nogen tid var forlovet med (uden de pårørendes viden), snarere var et udtryk for hendes overvældende medfølelse, fordi han var sygeligt anlagt, og hun ønskede at hjælpe ham. AE var et menneskebarn, der kæmpede for at opnå indsigt, og som på mange måder endnu ikke var modnet dengang, i årene 1952/53. Hendes stærkt koleriske temperament plagede hende endnu længe. En tendens til egenvilje, overdreven medfølelse og en selvtilid, der til tider overskred fornuftens grænser

kunne stadig udsætte hende for svære prøvelser. Desuden havde hun ikke bekæmpet visse vaner, som sandsynligvis var opstået under hendes lange sygdomsperiode, beslutsomt nok, hvilket ligeledes medførte ikke ubetydelige vanskeligheder for hende. Netop dengang havde hun haft brug for en fast hånd, der med forstående godhed, men med lige så stor urokkelighed, ville have ledet hende. Men netop dette blev forpurret af den ejendommelige holdning hos de her omhandlede instanser. Hvad angår hendes forhold til Kirken, forblev hun tro mod den trods de bitre erfaringer. Ganske vist har hun måske ikke altid fundet den rette mådehold i den hårde kamp for en sandfærdig vurdering og rapportering af de karismatiske begivenheder omkring hende. Hun bar en dyb ærbødighed for præsteskabet som sådan i sit hjerte og var fyldt af en glædesfuld tilbedelse af Den Hellige Fader, dengang Pius XII. Derfor oplevede hun den ekskommunikation, der så grundløst var blevet pålagt hende og hendes nærmeste, som den største sjælelige smerte. I midten af juni 1952 henvendte hun sig endnu en gang skriftligt til sin biskop i Sp. og bad om at måtte redegøre for alt i en personlig samtale. Hun gav udtryk for håb om, at den højærværdige herre sikkert ville ophæve den pålagte straf, når han fik kendskab til de faktiske omstændigheder. Hun modtog imidlertid intet svar. Det er tænkeligt, at brevet, selvom det var personligt adresseret til biskoppen, ikke nåede frem til ham. Da jeg ved en beslutning fra kirkemyndighederne siden begyndelsen af august 1952 var blevet forbudt at beskæftige mig yderligere med AEW-sagen, kunne jeg fra da af ikke længere udøve nogen rådgivende eller sjælesorgsmæssig indflydelse og har også i en hel menneskealder tavet i offentligheden. Men da det nu ved paveligt dekret (AA.S.

58; 1966) ikke længere er forbudt at offentliggøre beretninger om åbenbaringer og mirakler uden kirkeligt imprimatur, anså jeg det for en samvittighedspligt at vidne om den eukaristiske begivenhed, som jeg oplevede og observerede på tæt hold, endnu inden min død (jeg er nu 78 levende år) at vidne om de eukaristiske begivenheder, som jeg har oplevet og observeret på tæt hold. – Det synes, at hele begivenheden omkring AEW bygger på en Guds mystiske plan, som på en eller anden måde skal afspejle de kirkelige tidsforhold, hvis indre sammenhænge og særpræg dog først kan gennemskues rigtigt, når hele det indre og ydre kompleks er afsluttet. Må Gud give, at dette tidspunkt ikke ligger alt for langt frem i tiden.

IV. Rapport om tilblivelsen af det blodtegn med autentisk billeddokumentation

I. Sidste forberedelse Til det mirakuløse tegn, der var varslet til den 1. juli 1952, måtte AEW på en engels anvisning forberede et lille stykke groft linned på 40 x 40 cm. Da frøken AEW allerede havde lært mig at kende både gennem breve og personligt, spurgte hun Jomfru Maria i en vision den 31. maj og igen den 13. juni 1952, om denne præst skulle være til stede, når tegnet blev givet. Som svar fik hun: »Det ville glæde mig, hvis han var til stede.« Derpå besluttede jeg mig for at tage til R. den 1. juli 1952, så meget desto mere, da jeg kunne køre med i en bil sammen med nogle bekendte. Selv vidste jeg dog indtil da intet om klædet og endnu mindre om, hvad det skulle betyde. Først den 1. juli omkring middagstid betroede AEW mig, at hun måtte give mig et lille klæde; Jomfru Maria havde befalet det.

Hun overrakte det derefter til mig med den opfordring, at jeg skulle undersøge det nøje for at fastslå, at der ikke var noget på det. Det havde form som et korporale, som præsten har under den hellige messe til at

kalken. Jeg skulle tage det lille klæde med til åbenbaringstimen og først give det til hende, når hun bad om det under selve timen. Men umiddelbart før skulle jeg vise det til alle de tilstedeværende og lade det gå rundt, så alle kunne overbevise sig om, at det på ingen måde var præget eller mærket.

Den 1. juli 1952 tilbragte AEW i stille forberedelse til den store time. Hun blev også udsat for voldsomme fristelser fra den onde fjende, der ønskede at fremprovokere modvilje og modløshed hos hende.

Denne kamp blev intensere, jo nærmere timen for den forkyndte åbenbaring kom. Jeg forsøgte at trøste hende ved at henvise til Jesus på Oliebjerget, som havde gennemgået endnu større lidelser.

2. På vej til åbenbaringsstedet

Omkring kl. 20.00 begav de bekendte, der var venner med familien Wfk, sig i små grupper, for ikke at vække opmærksomhed, til kirkegården ved

udkanten af byen og derfra til skovstedet, som Jomfru Maria havde udpeget som begivenhedsstedet, ca. 1/2 km bag

Gottesacker. Med dem fulgte også chefredaktøren W. Sch. og hans fotograf E. H., som var kommet sammen med mig. De blev modtaget med løftede næver (billede), og man truede med at smadre deres kameraer

, hvis de vovede at tage billeder. Kl. 20.30 fulgte også AEW i selskab med sin mor (faderen blev hjemme som husvagt), sine søstre og sin bror. Også jeg sluttede mig til dem. Knap havde vi lukket hoveddøren bag os, før de hånlige og spottende tilråb allerede kunne høres. Vi fortsatte dog vores vej, indtil vi ved kirkegårdens udgang nåede skoven. Der stod en tæt kæde af mænd foran os, som

med magt forhindrede os i at forlade kirkegården og gå videre.

De blasfemier og grovheder, de råbte efter os, kan ikke gengives. Nogle lod sig endda rive med til fysiske angreb mod mig. Jeg spurgte dem, hvem der gav dem ret til at spærre den offentlige vej for fredelige mennesker, og bad dem om at fremvise deres politibevilling. Svaret var et brølende tumult med udbrud som: »Vi er fra Kolpingforeningen. «Din gudsbespotter, din falske hund» og andre lignende skældsord blev kastet efter mig. Da jeg endnu en gang bad dem om at give mig plads, angreb de mig igen fysisk og skubbede mig tilbage. Efter en tredje, ligeledes forgæves opfordring, understregede jeg, at jeg ønskede at tale med politiet, som befandt sig på stedet. Efter gentagne forsøg lykkedes det mig dog at bryde igennem Kolpingbrødrenes falanks. Under en vedvarende spidsrod af trusler med knytnæver og stokke nåede jeg endelig frem til politimesteren. Denne forsøgte derefter med helt utilstrækkelige kræfter – en politibetjent og en skovbetjent – at tæmme den rasende menneskemængde, der talte flere hundrede. Det var især unge, der på en ubeskrivelig måde gik løs på de 40–50 fredelige bedende, der havde samlet sig ved åbenbaringsstedet. Jeg viste politibetjenten mit identitetskort og mit koncentrationslejr-ID og bad ham om at til kirkegården, da vi ønskede at gå derhen for privat at fremsige nogle bønner. Herefter forklarede betjenten, der var kommet i civilt tøj, at skovforvaltningen havde forbudt enhver forsamling og begivenhed her i skoven. (Så langt strakte den modstående indflydelse.) Jeg forsikrede ham om, at vi hverken ville afholde en forsamling, holde en tale eller afholde et arrangement, men blot ønskede at bede. Jeg gentog min anmodning om, at man alligevel ville rydde vejen for os, da den var offentlig for alle borgere. Nu fulgte embedsmanden mig tilbage til kirkegården. Der havde folkemængden indtaget en endnu mere truende holdning og gik i vild fanatisme, da de så mig komme sammen med embedsmanden. Denne opfordrede nu, om end ikke på en særlig handlekraftig måde, folket til at rydde vejen. Svaret var et infernalsk brøl. Disse menneskers ansigter var forvrænget til dæmoniske grimasser. Herefter forklarede embedsmanden mig: »De ser, det er umuligt, oprøret bliver kun større. Der er intet andet at gøre, end at de går hjem.« Så måtte jeg vige for magten og sammen med mit følge begive mig hjemad. Jeg bad embedsmanden om, at han måtte yde os politibeskyttelse beskyttelse derhen. Et skingrende triumfbrøl og endnu en bølge af beskyldninger fra modstanderne fulgte os. Jeg hørte, hvordan nogle bøller råbte til politimanden, der beskyttede os mod de værste overgreb: »Tror du selv på det, fordi du holder med dem?« Da jeg sagde, at dette var en organiseret modstand, svarede betjenten: „Men ikke fra vores side.“ Jeg forsikrede ham: »Vi kender godt arrangørerne.« Jeg opgav dog endnu ikke vores plan om at nå frem til Erscheinungsfelsen. Efter et times forhør på politistationen og en anmeldelse

fra min side, som jeg indgav på grund af offentlig fornærmelse og mishandling, kørte jeg endnu samme nat omkring kl. 23 med en bil, jeg havde lånt, til P. for at søge hjælp hos M. P. Trods en længere samtale var denne imidlertid ikke villig til at gribe ind, da kaptajnen forsikrede, at han kun måtte gribe ind, hvis amerikanske borgere eller soldater var involveret. Først omkring kl. 24.00 vendte jeg tilbage til AEW's forældrehus, hvor jeg kun med politiets hjælp kunne nå frem til hoveddøren. Da jeg fik at vide, at en række kvinder og piger endnu ikke var vendt tilbage fra forsamlingsstedet, begav jeg mig ved midnat med politibeskyttelse endnu en gang ud i skoven. Der fandt jeg den skræmte skare stadig voldsomt omringet af modstanderne, både mænd og kvinder. Jeg bad dem om at følge med mig hjem, og under pøbelens mest usle fornærmelser nåede vi efter midnat frem til Wfk's hus.

I mellemtiden havde en engel meddelt visionæren, at himmelstegnet ville blive givet endnu samme nat, og at det skulle ske derhjemme i værelset. Her havde omkring 60 bedende samlet sig, og AEW begyndte at bede rosenkransen sammen med dem. Blandt dem var der mennesker fra alle samfundslag og aldersgrupper, katolikker, men også nogle af anden tro. På Jomfru Marias ønske skulle hendes yngste søster C. (ca. 15 år gammel) knæle til venstre og jeg til højre for AEW og ikke vige fra hendes side under hele begivenheden. - Jeg havde taget den hellige sygekommunion med hjemmefra, da AEW længe ikke længere havde kunnet modtage nadveren, og jeg lagde det hellige sakramente i den lille pyxis på det pyntede og med stearinlys oplyste lille husalter, som det er skik ved huskommunioner . Derfor bad vi, så vidt muligt knælende, rosenkransen foran det Allerhelligste (se billede s. 22). Men hvad foregik der udenfor? De fanatiske modstandere var slet ikke, som vi havde antaget, taget hjem. De havde samlet sig foran huset og holdt stadig fast i deres fjendtlige holdning under hånligt brøl. Der fløj sten mod huset. Omkring kl. 00.30 begyndte et bombardement af alle vinduer. Angstfulde råb gik gennem rækkerne af de bedende. Vi ville tilkalde angrebsstyrken, men det var umuligt at forlade huset. Først efter at en god nabo på eget initiativ gik til politiet og bad om forstærkning, stilnede den frygtelige uro gradvist af. Der var dog stadig skjulte grupper tilbage.

3. Modtagelse i skoven bag kirkegården

Den løftede knytnæve forrest antyder, hvad de bedende kan forvente. Bagest i midten kan man se en skovfoged, og til venstre en politibetjents kasket. Til højre foran står "modtagelsesdamerne" sig allerede i stand.

Til venstre foran er to mere fornuftige unge mænd ved at gå væk, med hænderne i bukselommerne, som tegn på, at de ikke ønsker at deltage aktivt.

4. Modstandernes høflighed

Denne lader intet tilbage at ønske og behøver ingen forklaring. Her ses blot et lille udsnit af den rasende menneskemængde. Bedre optagelser var ikke mulige på grund af forstyrrelser af fotografen – det var heller

ikke nødvendigt. Op ad skovskråningen til venstre ligger klippevæggen med åbenbaringsstedet. Denne var allerede i flere dage blevet besudlet på den værst tænkelige måde af skurke og smurt ind i de mest vulgære skældsord. – Bag buskene til højre ligger omtrent kirkegården med lange rækker af soldatgrave fra grænsekonflikterne i 1939/40.

Bag skoven, længere mod højre, ligger landsbyen.

5. Natlig belejring af huset tilhørende Wfk

Her er endnu en af de roligste scener, hvor det overhovedet lykkedes at tage et billede. Foran står rolige iagttagere. Mod højre, hen imod huset, lytter man spændt efter, hvad der foregår derinde. Er det her ligesom dengang for 2000 år siden omkring Golgata?

Erklærede, hadfyldte modstandere fulde af grusomhed, hån og spot. Mange nysgerrige, ligeglade, men også nogle eftertænksomme.

Som der står: »Da folkemængden, der var strømmet til for at se dette skue, så, hvad der foregik, slog de sig for brystet og vendte om« (Luk 23,48). – Måtte også

mange af dem, der står her, »vende om«, gå i sig selv og omvende sig til det korsfæstede, blødende Guds Lam.

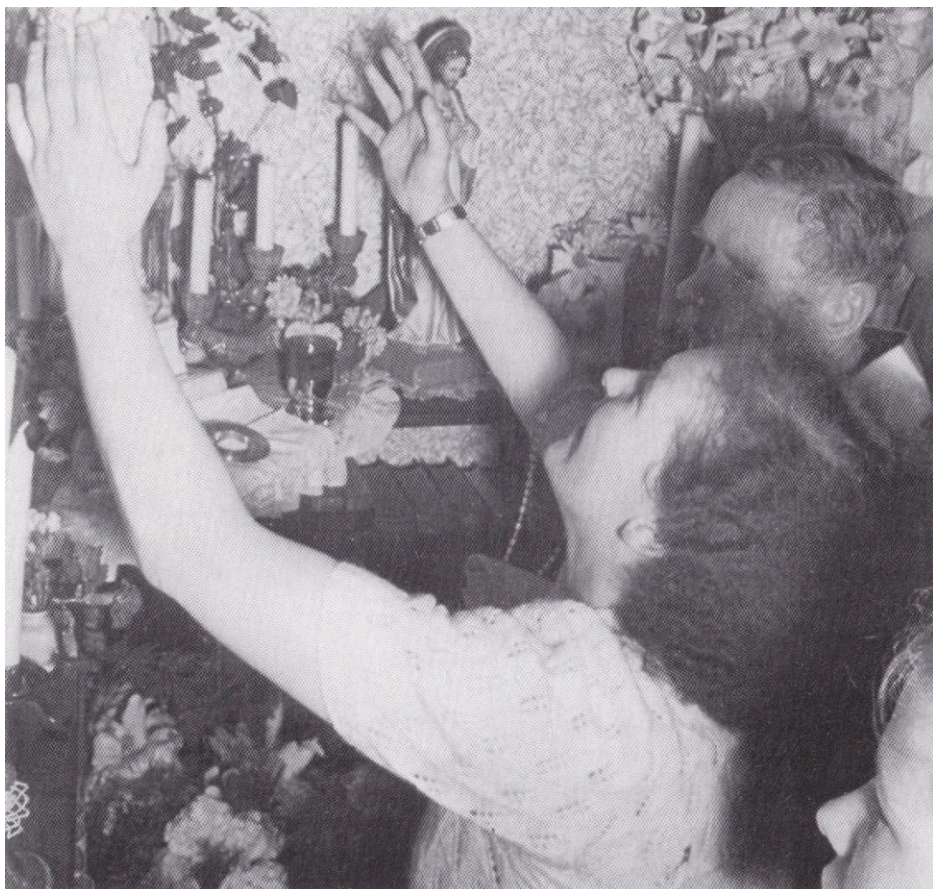

6. Begyndelsen på den karismatiske begivenhed

Det var mod slutningen af rosenkransen, da AEW's udseende pludselig forandrede sig. Bønnebogen gled ud af hendes hænder. Hendes øjne åbnede sig vidt og blev draget mod noget uendeligt ophøjet. Hendes ansigt syntes at være overskyldet af et overjordisk lys. Hendes blik afspejlede det ubeskriveligt store og smukke, der trådte frem for hendes indre øje. Himmelen Dronning steg ned i himmelsk lysglans til sin tjenerinde i jordens dal til tonerne af Lourdes-sangen: »Ave, ave, ave Maria«, som de ledsagende engle sang.

ned. Klokkeren var 00.40 om natten mellem festen for Det Dyrebare Blod og festen for Jomfru Marias Besøg i 1952. Min ven fra pressen havde taget plads blandt de bedende, mens hans kameramand havde sat sit udstyr op en meter til venstre for det lille husalter. Ved denne sidste visionsoplevelse, som jo var bestemt af himlen til offentligheden, tillod AEW en fotograf at være til stede for at have et ubestrideligt bevismateriale til vurdering af begivenheden. Tidligere havde hun altid strengt afvist, at der blev taget billeder af hendes karismatiske tilstande.

– Til venstre på billedet på husalteret ses det allerhelligste sakramente (kommunion til syge); til højre for det et lille såkaldt »evigt lys«, stearinlys og blomster; helt forrest hendes yngste søster C., derefter AEW og til højre bagved forfatteren.

7. I synet af den korsfæstede

Ved siden af Jomfru Maria ser AEW nu her i det allerhelligste sakrament den korsfæstede Frelser i sin fulde skikkelse, gennemstrømmet af blod. Hun ser altså »Guds Lam, som er slagtet«, ligesom den kærlige discipel så det i sin Åbenbaring (Åb 5,6). Fuld af længsel løfter hun hænderne, som om hun ville tage den korsfæstede kærlighed ned fra korset og omfavne ham. Smerte og kærlighed kommer i lige høj grad til udtryk i hendes ansigt, som er grebet og betaget af det sete helt ind i den sidste fiber. – Rosenkransen er gledet fra hendes hånd ned i hendes arm. På det lille husalter står der bag den hellige hostie en (ikke særlig synlig) statue af Jomfru Maria fra Lourdes, foran hvilken familien sammen med sine bekendte plejede at afholde den aftenlige husandagt i form af den fælles rosenkrans. Ved siden af til højre står en statue af Jesu Hjerter. Blomster, stearinlys og lamper fuldender udsmykningen af det hjemlige andagtssted.

8. Ved synet af de blødende fødder Kristus

Den himmelske lysglans har så fuldstændigt fortryllet AEW's sanser, at de er uimodtagelige for omverdenen. For det visionære øje er alt, hvad der kan opfattes ydre, forsvundet: vægge, altertavler, statuer, stearinlys, blomster og mennesker. Det reagerer ikke på noget af det. Også apostlen vidste i sin paradission ikke, om han var »i eller uden for sin krop« (2 Kor 12,2-4). - AEW's blik er helt fængslet af den korsfæstedes blødende sår, som hun ser så tæt på under den hellige hostie, selvom hun bagefter slet ikke vidste, at hun i det øjeblik havde bøjet sig ned under det lille alter, hvorpå det helligste sakramente lå. Også bagefter, da hun opsamlede det hellige blod med det lille klæde, så hun det kun strømme ud af Kristi hjertesår, ikke fra hostien selv. Hun så netop i den indviede hostie hele den

9. Kys på den korsfæstedes fødder

Opfordret af Jomfru Maria, der i synet fortalte hende alt, hvad hun skulle gøre, bøjer AEW sig her over blomsterne og kysser i ærefrygt Frelserens fødder, som var synlige for hende. Hun vendte sig derefter tavst mod mig, trak mig fremad ved armen, og hendes tavse blik opfordrede mig til at gøre det samme som hende, selvom jeg selv ikke så noget. Så rejste AEW sig, og jeg var det næste vidne til, hvordan hun løftede hovedet hen mod det sted, hvor hun så Frelserens blødende hjerte. Hun åbnede munden let og strakte læberne frem, som om hun ville drikke noget, der strømmede ned ovenfra. Her kan der kun være tale om Frelserens blod, der strømmer fra det gennemborede hjerte, hvorved man må tage Jesu ord i deres bogstavelige forstand: »Den, der spiser mit kød og drikker mit blod«, og videre: »Mit blod er en sand drik«

(Joh 6,54-55). Ville Kristus her i en karismatisk-visionær handling i vores trosfattige tid bevise, at hans tilstedeværelse i det eukaristiske sakrament virkelig skal forstås som kød og blod
»realiter et essentialiter«?

10. Overrækkelse af linnedklædet til Jomfru Maria til kys

Kort derefter sagde AEW med hviskende stemme til mig: »Klæde, klæde.« Da tog jeg det frem af min brystlomme. Jeg udbredte det for øjnene af alle de tilstedeværende bedende og lod det, som jeg var blevet pålagt, gå fra hånd til hånd med opfordringen om at se nøje på det og undersøge, om der ikke var noget tegnet eller præget på det. Nogle holdt klædet op mod den elektriske lampe, enkelte gubbede det med fingrene, men ingen kunne finde noget. Herefter foldede jeg klædet sammen igen, ligesom præsten folder korporalet sammen under den hellige messe. Så gav jeg det til AEW, der stadig befandt sig i den visionære tilstand. Med et ansigt strålende af glæde holdt hun det først op mod venstre (billede), som om hun rakte det til nogen for at se på det eller røre ved det. Som det senere blev forklaret, bad Jomfru Maria om at få klædet til at kysse. Derefter gik AEW med det sammenfoldede klæde nedad, hvor hun stadig så den korsfæstede blødende fødder, og lagde klædet på dem. Jeg fulgte nøje med, men kunne ikke bemærke nogen som helst forandring eller begivenhed i klædet. – Under hele begivenheden slap klædet ikke et øjeblik ud af mit synsfelt. Også de bedende havde det konstant i deres synsfelt. Enhver form for fingerfærdighed, svindel eller bedrag eller endog udskiftning med et andet klæde er fuldstændig udelukket. Over fyrrer øjenvidner har bekræftet dette med deres edsvorne underskrift. (Vidnelisten findes den dag i dag stadig hos forfatteren.)

11. Et tilbageblik på de bedende i huset i

Øjnene på de over tres bedende i stuen og sideværelset følger med uafvendt blik hver eneste bevægelse, hver eneste vending, der foregår foran husalteret. Det er mennesker fra forskellige samfundslag, ældre og yngre – de sidstnævnte endda i overtal – kvinder og mænd. Den mindste mistænkelige handling ville straks være blevet opdaget. Derudover tikker fotografens kamera og blitz konstant, idet hans apparat med ubestikkelig objektivitet fastlægger hver eneste scene af begivenheden. - I midten stod AEW's mor, til højre bagved en gartnermester, foran ham hans søster, helt til højre armen af en pædagogstuderende, til venstre foran moderen knælende enken efter en faldet officer, helt forrest til højre for midten en pige med bred pande, der havde haft en karismatisk oplevelse. Af de tilstedeværende var, så vidt jeg ved, 15 fra Rodalben selv, 10 fra Pirmasens, 4 fra Fehrbach, nogle fra Rittersheim og Kaiserslautern, 2 fra Nürnberg, 4 fra Neumarkt/Opf.

12. Den store time for den korsfæstede Kærlighed

Efter at Jomfru Maria havde helliget det lille linnedklæde med sit kys, sagde hun til AEW: »Nå, mit barn, opfang med klædet det blod, der strømmer ud af min Søns hjerte.« Derefter tog AEW det foldede klæde med begge hænder og holdt det først stående højt op foran alles øjne, hen mod det sted, hvor hun så den korsfæstede Frelzers gennemborede side over den hellige hostie. Der indtrådte en hellig stilhed i rummet, kun afbrudt af den korte bøn: »Vær hilset, o hellige blod, kom os og de stakkels sjæle til gode.« – Det var som om jeg hørte noget flydende plaske ned på det fremstrakte klæde. I det øjeblik så jeg, hvordan der dannede sig en mørk plet på det hvide klæde, som blev større og større for øjnene af mig. Dette var, som visionæren senere fortalte, begyndelsen på det tegn, der var forkyndt fra himlen. – Efter kort tid gik AEW igen ned på knæ, foldede klædet ud og holdt det under det allerhelligste sakramente, som stadig lå på det lille husalter (billede). Med åbne hænder og udstrakte fingre holdt hun kun kludens kanter fast ved forkant af det lille alterbord, mens den største del af kluden hang frit ned bagud (billede). Tilsyneladende veg AEW tilbage fra at røre ved midten af kluden af ærbødighed for det vidunderlige, hun selv allerede så opstå der.

Den indre årsag til, at visionæren vendte sig fra det karismatiske syn af den korsfæstede til den hellige hostie, var, at den kausale sammenhæng mellem den mystiske begivenhed og det allerhelligste sakramente – hvor Kristus var virkeligt og væsentligt til stede med kød og blod, og hvorfra blodstrømmen i virkeligheden strømmede ud i klædet fra dets eukaristiske hjerte – skulle fremhæves på en markant måde fremhæves.

Man kunne kalde denne hellige scene for »den præstelige time« i AEW's liv. Hun, der fra sin tidligste ungdom ikke nærede noget brændende ønske end at måtte være Herrens præst, om end kun én eneste gang i en time – hun havde allerede som pige altid ønsket at være en dreng –, blev af den evige ypperstepræst selv værdiggjort til på ny at modtage hans dyrebare offerblod fra hans gennemborede hjerte for sig selv og for en kristenhed, der netop var ved at blive kold i den eukaristiske tro.

13. Helvedets raseri; skud suser gennem rækkerne af de bedende

I det helligste øjeblik, da himlen åbnede sig over den bedende skare, og de første spor af miraklet blev synlige, var der et helvede udenfor. Det var bogstaveligt talt en belejring af huset. Ingen af os kunne forlade huset uden at risikere livet for at tilkalde forstærkning fra politiet. Et vildt bombardement med sten, træklubber og flasker blev rettet mod det lille hus fra alle sider. Den rasende pøbels vrede voksede til en hærgende orkan og truede med at storme hele huset. Alle vinduer blev smadret, og man forsøgte at slå hoveddøren ind. Og i samme øjeblik, da jeg så det første blodspor på klædet, lød der skud fra begge sider gennem rummet. Vores forskrækkede folk skreg af frygt og kastede sig ned på gulvet (til højre på billedet) for ikke at blive ramt af kuglerne. Jeg beroligede dem med ordene: »Vær ikke bange; miraklet er allerede på vej!« – Også denne forbrydelse begået af modstanderne er blevet foreviget af kameraet, mere trofast og ubestrideligt, end mennesketunger nogensinde kunne bevidne. Næste dag anmeldte jeg overfaldet til politiet som livsfarligt, men måtte senere på streng befaling trække anmeldelsen tilbage,

- »Nos habemus legem, et secundum legem debet mori« (Joh 19,7), dette dette sigende bibelske citat er heller ikke i dag blevet ophævet.

14. Ved første blik på det himmelske tegn

AEW havde foldet klædet sammen igen og bevægede det frem og tilbage ved kanten af det lille alter, som om hun ville opfange noget flydende med klædet. Hun holdt dog hele tiden blikket rettet opad, hvor hun så Jesu blødende hjerte. Jeg knælede lige ved siden af hende og så en mørk væske skyde fremad i en smal stråle og udgyde sig til en form, som jeg endnu ikke kunne identificere nærmere. Væsken (blodet) flød så kraftigt, at den efterlod et tydeligt spor på bagsiden af det sammenfoldede klæde. I strid med naturlovene om tyngdekraft og bevægelse flød blodet hen over det foldede klædes bøjninger og videre på undersiden af den indbøjede del. – Herefter tog visionæren klædet, holdt det igen op mod venstre, mod Jomfru Maria, for at kysse det. Så trykkede hun det let ind til sig med ærbødig rørthed og hengiven kærlighed. Derefter overrakte AEW det stadig lukkede klæde til mig. Jeg åbnede det nu og fandt deri et hjerte dannet af frisk blod, hvorfra en blodstrøm veller frem, et bæger, og derover, som om det svævede, en større hostie, gennemtrængt af et kors. Blodet sivede stadig langsomt ud langs kanterne for mine øjne. Jeg troede også, at jeg kunne fornemme den søde duft af frisk blod. Denne duft opfangede jeg senere, efter flere uger, endnu tydeligere. – På billedet til venstre bag blodklædet en statue af Jomfru Maria med en (lidt svært synlig) højt takket krone, ligesom AEW så den. Til højre på væggen et billede af pave Pius XII, der synes at give sin ypperstepræstelige velsignelse over hele begivenheden. – AEW døde på dagen for Pius XII's begravelse (13. oktober 1958), hvor »alle klokker over hele verden ringede«, som hun havde forudsagt.

15. Indvirkning på bønneforsamlingen i » «

Da jeg løftede klædet med det friskblodige mirakeltegn og viste det til de tilstedeværende, gik der en rystelse af dybeste forfærdelse gennem alle tilstedeværendes krop og udtrykte sig i et højt skrig. De bad, hulkede og græd over det ufattelige, som Guds almagt havde udvirket foran dem i dette øjeblik, og som de nu så med egne øjne. Stærke, unge mænd brød sammen og hulkede som børn. Jeg forsøgte at berolige folk.

I midten af billedet står moderen med løftede arme, overvældet af sjælelig rystelse. Til højre for hende en ung kvinde, hvis ansigt afspejler en lykkelig sjælefred som følge af miraklet. Helt til højre en ung studerende, hvis ansigt og hænder bærer præg af det psykiske chok. Kort efter miraklet stormede en helt fremmed mand ind i rummet og trængte sig helt frem til klædet. Jeg stillede mig beskyttende foran det. Manden kastede grimme og hånlige blikke på det hellige tegn og lod som om han ville række ud efter det. Jeg afværgede ham og lod ham hverken røre ved det eller fotografere det. Ligeledes stak en hånd ind gennem det halvåbne vindue og greb blindt ind, som om den ville række ud efter klædet. Jeg mindedes Jomfru Marias advarsel om, at vi skulle være på vagt, for der ville komme folk, der ville tage klædet fra os. Helvede og dets garde vidste og fornemmede, hvad der foregik af guddommeligt her, og var fast besluttet på at stjæle og tilintetgøre det.

16. I salig betragelse af det himmelske tegn

Efter at være vendt tilbage fra ekstasen ser AEW nu med jordiske øjne det vidundertegn, hun har fået fra himlen. Salig som et barn betragter hun henført sin himmelske gave. Dette blodskrevne tegn på Frelserens kærlighed og almagt havde hun ikke forventet; snarere havde hun tænkt på en Veronika-scene. Da skænker Jesus hende sit hjerte, hvis overstrømmende kærlighed udgydes i kalken og hostien, symbolerne på det hellige messoffer, alt sammen skrevet, formet og købt med Guds Lammes dyrebare blod. Allerede fra barndommen betragtede AEW nemlig det hellige messoffer som den mest værdifulde og virkningsfulde bøn. - Til venstre ved siden af kalkfoden ses en enkelt bloddråbe. Fra det højre hjørne af kalkfoden stråler en fin blodstråle ud til kanten af klædet. Det ser ud til, at blodet, der løber ned fra kalkens højre side, her er stødt så kraftigt sammen med det, der kommer over fra venstre side af kalkfoden,

, at det sprøjtede denne fine, lange stråle ud. (Dette kan desværre kun svagt ses på dette foto.) Jeg lod det hellige klæde fotografere igen efter kl. 2 om natten. Det samme gjorde jeg omkring kl. 4 om morgenen. Blodmærkerne fik først deres endelige kantformer i løbet af formiddagen den 2. juli, hvor det oprindeligt friske blod var tørret mere ind.

17. I stille andagt

Vi opholdt os et stykke tid i tavs ærefrygt foran blodbilledet. Derefter kaldte jeg den karismatiske kvindes forældre til, så de på tæt hold kunne se det mirakuløse tegn, som himlen havde betroet deres datters hænder. Grædende og kæmpende for at bevare fatningen knælede de kære forældre foran himmeltegnet, der dryppede af det nyligt udgydte Frelserblod. Derefter fik også de øvrige tilstedeværende lov til at træde frem og udtrykke deres ærbødighed. – Jomfru Maria selv knælede i sin åbenbaring foran det hellige blodtegn fra sin Guds Søn.

På grund af de mange mennesker i rummet og den lummer sommernat var vi badet i sved. Jeg fik lidt frisk luft i gården, mens AEW skiftede tøj i det tilstødende værelse. Efter et stykke tid dukkede hun op i en mørkeblå kjole for at bede igen. Ifølge Jomfru Marias ønske skulle vi jo tilbringe hele natten i bøn foran det hellige tegn. Der blev bedt rosenkransen, mens blodklædet lå udbredt på det lille husalter. – Til højre hendes søster A.

18. „Livets brød“ fra en engels hånd til en veninde af AEW

Igen ændrede AEW's udseende sig under rosenkransbønnen, om end ikke i samme grad som før. Som hun senere fortalte, dukkede der en engel op, klædt som en præst i en bølgende, let bæltefastgjort alba, med et bæger fyldt med hostier i hånden.

AEW indledte Confiteor. Derefter tog englen, som hun senere fortalte os, en hostie fra kalken, tegnede med stor ærbødighed og højtidelighed et kors med den og rakte efter tur »livets brød« til medlemmerne af familien Wfk og til dem, der altid bad rosenkransen sammen med dem, og som til dels heller ikke havde kunnet modtage nadveren i lang tid.

Sådan kaldte himmelbudbringeren selv denne form for nadver. –

Netop nu modtager en veninde af AEW himmelbrødet. AEW så ved denne lejlighed altid kun den lysende kalkeengel og ansigtet på den pågældende, der modtog nadveren, og hendes blik var skarpt rettet mod det. Alt andet trådte i baggrunden for hende. –

Til venstre på det lille husalter

det hellige klæde med det eukaristiske mirakeltegn.

19. AEW modtager selv himmelbrødet fra en engels hånd

Efter at de andre først havde modtaget "livets brød", knælede AEW selv ned, foldede hænderne, løftede hovedet, åbnede munden, idet hun lagde tungen mod underlæben – eksemplarisk som et barn ved første kommunion – og modtog således fra Det mystiske Gudsbrød fra den himmelske budbringers hånd, som hun kunne se.

- Hvilken særlig nåde kan hun mon have bedt om? At hun måtte bære alt det tunge og uforståelige, der endnu skulle komme over hende, med tålmodighed og mod?

20. Himlens tegn i klart syn

»Den nådige og barmhjertige Herre har skabt et minde om sine vidundere« (Sal 110,4). Dette ord fra Salmen kan vi også anvende på det eukaristiske blodtegn, som den nådige himmel gav os gennem sin tjenerinde i natten til festen for det dyrebare blod i 1952, og som hun her med et alvorligt blik viser os endnu en gang. Den Hellige Guds og Frelserens hjerte åbnede sig på mystisk vis på ny den nat, ligesom det engang åbnede sig i mørket under den vidunderlige solformørkelse ved lanse-stikket, og der strømmede blod og vand ud. Her har Guds Søn med sit forløserblod udgydt hostien og kalken i sit »korporale, i sit ligklæde« for at vise, at han i det hellige messofferets mysterium virkelig og sandelig er til stede med kød og blod, med guddommelighed og menneskelighed. På en måde minder blodklædet fra R. også om det store linnedklæde, hvori Jomfru Maria, den smertefulde moder, svøbte sin Guds Søns livløse offerkrop, og hvori Jesus selv så vidunderligt har præget billedet af hele sin skikkelse, som han lå i graven, hvilket vi netop i vores trosfattede dage kan fremhæve trofast med de mest moderne tekniske midler. Det himmelskabte blodbillede ligger vandret nøjagtigt i midten af klædet, lodret er det forskudt lidt nedad og hviler således symmetrisk godt inden for den samlede ramme. Blodmærkets samlede højde

er 27 cm og deles i to af den øverste kant af kalken. Blodet var tørret ind frem til morgentimerne, og konturerne var blevet skarpere og havde delvis taget form som tornespids.

21. I forventning om afskeden med Jomfru Maria, Himmels Dronning ()

Ifølge Guds Moders meddelelse skulle hovedformålet med hendes komme være opfyldt med gaven af blodtegnet. Da AEW imidlertid forudså, at afskeden med den Hellige Jomfru ville blive meget smertefuld for hende, bad hun om, at dette sidste møde måtte finde sted derhjemme. Denne bøn blev imødekommet af Guds Moder til den følgende dag, festen for Mariæ Besøg. Det var

AEW at pryde husalteret med en særlig rig blomsterudsmykning til dette afskedsbesøg af Himmels Dronning. Hun lod også stille en stor skål med vand frem (som kan ses bag hænderne), som Guds Moder havde lovet at indvie. AEW havde desuden bedt os om at lade hende være alene efter afskeden. - Det hellige klæde lå igen udbredt på det lille alter, da vi omkring kl. 20 begyndte at bede den glædesfulde rosenkrans. En del af de bedende, som var kommet langvejs fra, havde allerede

været nødt til at rejse tidligt om morgenen. Midt under bønnen skete det, at AEW lyttede opad og fra fjernt hørte tonerne af Ave fra Lourdes, som siden oktober 1951 altid havde varslet den karismatiske begivenheds komme. Nu for sidste gang. – På grund af den store varme i rummet begyndte filmen allerede at smelte, hvilket kan ses på klædet og på AEW's pande. Mod slutningen af afskedsvisionen sluttede filmen helt. Det skulle vel være sådan, at scenerne fra den mest intime sjælelige oplevelse ikke mistede noget af deres personlige hellighed ved at blive offentliggjort. I bogreolen ligger den notesbog klar, som hun i visionen på anmodning skulle få udleveret, så hun straks kunne nedskrive meddelelserne trofast.

22. I den salige skue af Guds Moder

Billedet taler for sig selv. – Med englekorets »Ave« er den himmelske lysfylde strømmet ned og spejler sig i visionærens ansigt. Må vi her citere et ord fra en af apostlene? »Gud, som sagde: 'Lad lyset skinne ud af mørket' (1 Mos 1,3), lod også lyset blive i vore hjerter, frem mod erkendelsens lysglimt af Guds herlighed i Jesu Kristi ansigt. Men vi bærer denne skat i jordiske kar, for at det skal fremgå, at al kraft er fra Gud og ikke fra os« (2 Kor 4,6–7). Her stråler et stille »lysgennembrud« af Kristi herlighed gennem et menneskebarns jordiske hylster. - For disse øjne er alt verdsligt forsvundet. De ser i det karismatiske nådens lys Himmелens Dronning svæve ned, indhyllet i en strålende

, hvid som sne og glitrende som lys. »Man kan aldrig, aldrig med egne ord beskrive, hvor ophøjet og smuk den hellige Gud Jesus Kristus, den hellige Jomfru Maria og de hellige engle er i visionen«, indrømmede hun over for mig. Disse øjne ser noget uendeligt smukt og er helt betaget af det.

Dette ansigt lyver ikke, og fotografens blik er ubestikkeligt. Den overbevisende ægthed i dette billede kaster også et nyt lys over det overnaturlige ved blodtegnet, der ligger udbredt foran det.

23. Alvorligt budskab fra himlen

AEW bad om notesbogen for straks at kunne nedskrive Jomfru Marias ord. Hun havde allerede tidligere bedt om denne tilladelse bedt om denne tilladelse. I den åbne notesbog kan vi tydeligt skelne de forudskrevne spørgsmål og den plads, der er efterladt imellem til svarene. Ud over glædelige nyheder hører AEW endnu flere sørgelige nyheder om yderligere trængsler, om menneskenes vantro og deres straf og sandsynligvis også om sin egen hårde vej ind i fremtiden. Sorg og lidelse over dette afspejles i hendes ansigt, og en tåre hænger på hendes kind. Blikket er uafbrudt rettet mod den himmelske skikkelse, og den let åbne mund synes at stamle et spørgsmål. Jomfru Maria gav også anvisninger om det hellige klædes fremtidige skæbne og tilbedelse. Hvert år skulle der, hvor det en gang blev opbevaret, afholdes fire store pilgrimsdage: Den 1. januar, festen for Jesu navngivelse, hvor Jesusbarnet udgød de første dråber af sit forløserblod udgød for os. – 2. Den 1. april, som regel i fastetiden. * 3. Den 1. juli, festen for det dyrebare blod. – 4. Den 1. oktober, begyndelsen på rosenkransmåned. Under denne vision svævede Jomfru Maria også ned til vandkanden og velsignede den ved at dyppe sin hånd ned i den og tegne et kors. Hun gav løftet om, at med dette vand en dag ville mange syge blive helbredt.

24. Sidste nedskrivning af det himmelske budskab og afsked

Blandt andet indeholdt dette sidste budskab fra Jomfru Maria løftet om, at mange syndere en dag endnu vil blive omvendt og troende syge helbredt gennem det hellige blodtegn. AEW modtog også private, personlige meddelelser, der indeholdt mange bitre ord. Resten af hendes jordiske liv ville endnu føre gennem et forvirrende tornet krat, hvilket fuldt ud har vist sig at være sandt. Så nærmede afskedens øjeblik sig, men der kunne ikke længere tages et billede af det, da filmen var smeltet sammen og løbet tør. Men den, der var et umiddelbart

vidne, ved, at der i sjælens allerinderste sfære foregik noget, som ikke burde vanhelliges ved nysgerrig indtrængen. Kun så meget: AEW rakte endnu en gang sin rosenkrans

frem, og den himmelske dronning trykkede et sidste farvelkys på det lille kors. Derefter greb AEW fat i den for hende synlige kantsøm på den himmelske dronnings kjole og gemte sit ansigt deri, som om hun desperat ville klamre sig fast til den. Men den himmelske nådegave svævede blidt væk fra hendes hænder. AEW så den opstigende

Himmelsdronning med et blik fuldt af smerte og sorg og strakte armene ud, som om hun måtte tages med. Så sank hun besvimet sammen. – Skete der her noget af det, som vi læser i evangeliet om den opstandnes åbenbaring for Maria Magdalena? „Jesus råbte til hende: Maria! Men hun vendte sig om og omfavnede hans fødder (Mt 28,9). Men Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke fast! Gå hellere hen til mine brødre og forkynd dem: Jeg stiger op til min Fader« (Joh 20,16–17). De pårørende bar AEW ind i et sideværelse og lagde hende på en hvileplads, hvor hun lå ubevægelig indtil de tidlige morgentimer, med ansigtet begravet i en pude. – Sådan må det være, når sjælen ved døden ser Kristus – og må vende sig bort fra ham, enten for en vis tid for at gøre bod, men med den sikre tillid til at se ham igen og for evigt – det ville være skærsilden – eller væk for evigt med den frygtelige vished om aldrig at se ham igen – og det ville være helvede. Og netop for at beskytte menneskebornene mod dette er Barmhjertighedens Moder med tegnet på sin Guds Søns dyrebare blod steget ned i Tårernes Dal. – »Kom da, vores Forsvarerinde, vend din barmhjertighed_

Vend dit blik mod os, og efter denne elendighed, vis os Jesus, den velsignede frugt af dit skød, o god, o mild, o sød hellige Jomfru Maria!"

25. Vidner, der ikke lyver

Den næste dag samlede vi de kastemidler, der om natten var fløjet ind gennem vinduerne. Det var mindre og større sten, træklodser, mursten, flasker og lignende – dermed vender vi ufrivilligt tilbage til den triste begyndelse på hele begivenheden. Det blasfemiske ved det hele var, at denne stening jo ikke blot var rettet mod os, men mere eller mindre mod Kristus og hans hellige Moder selv, som var steget ned i dette hus for at tilbyde de vildfarne mennesker et tegn på deres barmhjertighed.

Selv på sengene lå der snavs og sten. Hele huset så ud, som om der havde været en nat med bombeangreb. Vi vil forholde os tavse om meget af det mest usle, vi ved.

Et dybere helhedsbillede tvinger os til at stille spørgsmålet: Var hele den begivenhed dengang et typisk forspil til kampen mellem lys og mørke, mellem Kristi kirke og helvedes porte, som udspiller sig gennem hele den kommende tidsalder og helt frem til vores dage, både offentligt og i det skjulte?

26. Familiens bolig set fra gaden

Efter at den tidligere bolig var blevet alvorligt beskadiget under krigen 1939-45, flyttede familien Wfk hertil. Dette beskedne lille hus var altså den 1.-2. juli 1952 skueplads for en sjælden karismatisk begivenhed, men ikke mindre også for helvedets raseri. På bagsiden af huset ligger det værelse, hvor Frelserens blod efter snart to tusind år igen flød synligt. Gennem denne dør og op ad disse trin gik vi om aftenen den

1. juli ud som fredelige mennesker for efter nogle timer, jaget af en nærmest dæmoniseret pøbel, at flygte tilbage hertil. Gennem disse vinduer fløj sten og kugler ind i det rum, hvor himlen åbenbarede sig.

– Men fløj der ikke også på Golgata

tha stenene og projektilerne af hån og had mod den samme Jesus fra Nazaret? Og var det ikke håndlangernes søm og hammer-slag, der fik Frelserens dyrebare blod til at flyde? „Mysterium pietatis – Mysterium iniquitatis,

Guds frygtens mysterium – Ondskabens mysterium”, dengang som i dag (1 Tim 3,16; 2 Tess 2,7)!

27. Kort beretning om de sidste leveår i AEW

Gud begrænsede AEW's jordiske liv efter det store mirakel til seks år og omkring tre og en halv måned. Da jeg selv på grund af den adfærdsmæssige sanktion, der var pålagt mig, ikke kunne være øjen- og ørevidne i denne periode, må jeg nøjes med en kort, sammenfattende beretning om denne del af AEW's liv, hvor jeg dog kan støtte mig til vidner, der står mig nær og elsker sandheden.

Den efterfølgende tid var for AEW en omskiftelig, barsk vandring fra sted til sted, fra land til land, fra et kontinent til et andet og tilbage igen. I Schweiz blev hun på grundlag af falske anklager sat bag lås og slå i en nat og en halv dag, indtil hendes bror kunne trænge igennem til de højere politimyndigheder og befri sin søster. Ja, Kristus siger det selv: »De vil udlevere jer til domstolene ... Han vil blive regnet blandt de ugningsmænd ... I vil græde og klage, mens verden glæder sig« (Mt 10,17; Lk 22,37; Joh 16,20). I en afsidesliggende bjerglandsby i det østlige skovområde i Bayern tilbragte AEW sit længste ophold på et herberg. Også dette var fyldt med fysiske og sjælelige lidelser og bitre oplevelser. Hendes karismatiske oplevelse, der var bestemt for offentligheden, var afsluttet, men ikke den, der var privat for hende og hendes nærmeste pårørende. Således vendte især den mystiske medoplevelse af Kristi lidelse tilbage, fra Oliebjerget til meddøden med den korsfæstede Frelser. Et foto, som hendes søster en gang hemmeligt lykkedes at tage, viser AEW, mens hun gennemgår piskningen. Hendes smertefuldt forvrængede ansigtsudtryk gengiver de forfærdelige smerter på en rystende måde. – Også gav Helligånden hende indblik i fremtiden, herunder også billeder af den kommende dommedag, som hun bad om at få afværget, så der i det mindste kunne ske en lempelse og en forkortelse, og så en rest kunne blive frelst, som skulle opleve og bære Jomfru Marias kommende sejr og Kirkens genopblomstring. Det var rædselsbilleder, der lignede de apokalyptiske (Åb 6,12–17; 8,7–13; 9,1–12 m.fl.). Hun så »det udyr, der steg op fra fastlandet« (Åb 13,11) og fortærede hele lande. Denne »landfortæring«, som det blev forklaret hende, begyndte med Ungarn.

Hun fik vist sin egen fremtid, hvor hun først ville blive sænket ned i graven, men at hun ikke ville blive der længe, men snart blive gravet op og finde sin sidste hvile i en idyllisk kirkegård i sine forældres grav i længere tid.

I de sidste uger blev AEW ramt af vedvarende appetitløshed, hvilket medførte en generel svækkelse af kræfterne, uden at der dog kunne konstateres nogen organisk sygdom. Lægen, der senere udstedte dødsattesten, gav åbent udtryk for sin forundring over, at han ikke kunne opdage nogen form for organisk sygdom

, og angav som dødsårsag den generelle formulering: »Hun døde af hjertesvigt.« I løbet af den sidste nat holdt hendes pårørende skiftevis vagt ved hendes seng. AEW var ved bevidsthed indtil det sidste.

Hendes søster M., der holdt vagt ved hendes side, hørte tydeligt de sidste ord fra hendes mund: »Den 29. oktober, på denne dag ...« Så langt nåede hun. Hendes søster forhindrede hende i at tale videre, da hun mente, at AEW i sin svaghed nu ville sige noget, hun ikke måtte give udtryk for. Den 29. oktober er nemlig den dato, hvor AEW i 1951 havde sin første karismatiske oplevelse – Jomfru Marias åbenbaring. Derfor er det sandsynligt, at AEW ville sige noget om, hvad der en dag ville ske på denne dato. Omkring kl. 11 afleverede AEW sin hårdt prøvede, forældede og sjældent begavede sjæl tilbage til sin Skaber, uden dødssved, uden døds kamp.

Hun sov fredeligt ind, næsten ubemærket af de pårørende, som længe ventede på, at AEW igen skulle begynde at trække vejret. Det var den 13. oktober 1958, på tidspunktet for pave Pius XII's begravelse, da alle klokker

over hele verden ringede, som AEW allerede i 1952 havde forudsagt om sin dødstime. Gud er tidernes Herre, og i hans vise råd er alt fastlagt efter år, dag og time.

»Jesus Kristus er den samme i går, i dag og til evig tid« (Hebr 13,8).

V. Størrelsesbeskrivelse af blodtegnet i de e dele

Det skal bemærkes, at hele blodtegnet bærer præg af at være udgydt og fremstår mere som vokset frem end som skarpt aftegnet. Det kan derfor forekomme, at de enkelte måleresultater ved gentagne målinger varierer med nogle få millimeter, afhængigt af hvor på de forskellige fordybninger målebåndet anbringes. Desuden ønskede man i starten ikke at strække det linned, der var mærket med det friske blod, og hvor det hellige blod stadig langsomt sivede i timevis, for meget.

Selve kluden måler, som allerede nævnt ovenfor, 40 cm i længde og bredde. Se billedet på side 59. Den samlede højde af blodmærket fra den øverste hjertespid til den nederste kalderand: 27 cm. Højden af kalken: 13,5 cm. Bredden af kalkens fod: 6,5 cm. Bredden af den øverste kalderand: 10,20 cm. Bredden af kalkens knop: 3 cm.

Længden af blodstrømmen fra venstre side af hjertet ind i kalken: 6,5 cm.

Bredden af denne blodstrøm ved udgangen fra hjertet: 1 cm.

Bredden af den samme ved dens udmøntning i kalken: 2,5 cm.

Diameteren af den runde hostie: 4 cm. Diagonalen af blodhertet fra højre øverste hjørne til midten til venstre: 7,5 cm. Hjerter-diagonalen fra venstre øverste hjørne til midten til højre: 7,5 cm. Hjerterbredden i midten er 8 cm, altså det dobbelte af hostiens diameter.

Afstanden fra hjertets øverste venstre kant til kalkens øverste venstre kant : 12,5 cm. Den samme afstand på højre side : 13 cm.

Først og fremmest nøgne tal, men alligevel afslører helhedsbilledet en æstetisk velformning, en god komposition og en yndefuld symmetri.

Således udlignes blodstrømmen til venstre for hostien til højre, og begge skaber forbindelsen mellem hjertet og kalken.

VI. Forsøg på en matematisk-geometrisk analyse af blodtegnet

De blodformede figurer i form af hjerte, kalk og hostie fremstår ikke for os som linjer trukket med lineal og cirkel, men som frie, nærmest naturligt voksede former. Ved en matematisk undersøgelse må vi derfor anvende den metode, der også ellers benyttes i forbindelse med naturlige objekter. Således ligger der f.eks. bestemte matematiske love og figurer til grund for opbygningen af mange planter såvel som den menneskelige krop, ofte det såkaldte »gyldne snit«, hvor naturens konturer dog løber frit side om side med de beregnede, stiliserede linjer i de geometriske figurer. Denne ejendommelighed finder vi også i vores blodbillede.

Tanken om en matematisk undersøgelse af blodbilledet

blev vakt i mig allerede dagen efter begivenheden på grund af de æstetisk virkende former og den behagelige sammensætning. Hvis Gud er ophavsmand til dette, må han også have formet det efter principperne for sin visdom og skønhed, som salmisten siger: »omnia in sapientia fecisti«. »Alt har du skabt med visdom« (Sal 103,24). Senere drøftede jeg sagen med en arkitekt fra hovedpostkontoret i R., som jeg skylder mange værdifulde inspirationer. Det følgende er blot et forsøg på en geometrisk analyse, som man kan udarbejde på baggrund af den matematiske viden, man har bevaret fra gymnasietiden. Vi laver følgende geometriske opstilling: **1. En cirkel omkring hele blodtegnet med to indskrevne ligesidede trekanter og skæringspunktet i hostiens midte.** Først tegner vi en cirkel omkring blodtegnet i dets fulde højde. De to diametre fra venstre mod højre og fra top til bund betegner vi med AB og CD, altså henholdsvis 27 cm og radius 13,50 cm. Midtpunktet M kommer til at ligge nøjagtigt midt på den øverste kanten af kalken, over den nedhængende bloddråbe.

Fra D aftegner vi først radius R: 18,50 cm ud på cirkelomkredsen til venstre og højre; derved får vi skæringspunkterne E og F. – Nu forbinder vi E med F, F med C og C med E. Således får vi en første indskrevet ligesidet trekant EFC med **sidelængden a = 23,50 cm.**

Derefter overfører vi fra C radius r: 13,50 cm til cirkelomkredsen til venstre og højre og

får skæringspunkterne G og H. Vi forbinder G med H, H med D og G med D. Dermed får vi en anden ligesidet trekant GHD, der er indskrevet i cirklen, med den samme **sidelængde a = 23,50 cm.** De to indbyrdes forskudte ligesidede trekanter danner en sekskantet stjerne, eller hvis vi forbinder de seks hjørner DFHCGED med hinanden, en sekskant med sidelængden b = 13,50 cm, altså igen

=r. Ved de seks hjørner opstår der gennem skæringspunkterne JKLM'NO seks yderligere mindre, ensidige trekanter med den fælles enhedsside c = 7,80 cm. Denne størrelse går ligeledes gennem hele blodtegnet. Desuden forbinder vi N med M og får romben MLM,N. I denne trækker vi de to diagonaler M-M og L-N. Skæringspunktet mellem de to i P angiver midtpunktet af blodhostien med diameteren = 4 cm = d. **2. Det »gyldne snit«,**

Herunder forstår man den æstetiske, ideelle opbygning og den mest harmoniske inddeling af et kunstnerisk billede såvel som af mennesket, hvor det gyldne snit ligger ved brystkassens nedre grænse. Den geometriske formel lyder: Den mindre del forholder til den større, som den større er til den samlede størrelse. Anvendt på mennesket

: Forholdet mellem isse og brystkasse er det samme som forholdet mellem fodsål og brystkasse og mellem fodsål og isse. I tal udtrykt betyder dette: $5:8 = 8:13$.

For at finde det gyldne snit trækker vi fra hostiens midtpunkt P mod venstre en lodret linje på diameteren C – D og får skæringspunktet P'. Strekningen P' – C (= 10,20 cm) står nu i samme forhold til strækningen P' – D = 16,80 cm, som strækningen P' – D : 16,80 cm står til den samlede strækning C – D : 27 cm.

Ved at dividere med 4 og 5 får vi ligningen: $\frac{P'C}{P'D} = \frac{4}{5}$

dermed er P det såkaldte gyldne skæringspunkt i det samlede billede af det hellige blodtegn. Vi betegner P'-C (=10,20 cm) som den „gyldne strækning" og kalder den e.

Den »gyldne snitlinje« går fra P' mod højre gennem P, midtpunktet af blodhostien. Denne viser sig at være udgangspunktet og formplanen for hele blodtegnet. Vi genfinder den »gyldne strækning« på 10,20 cm i bredden af den øverste kalkkant K'–K' såvel som i dybden af kalkkoppen M–R : $\frac{P'C}{P'D} = \frac{4}{5}$ e:5,10 cm.

Sammenfattende kan vi sige: Der løber en ordnet og æstetisk virkende norm gennem opdelingen og opbygningen af hele blodbilledet, hvilket giver det en klassisk skønhed og velformethed. Midtpunktet af hostiens form følger et- og tre-systemet (cirkel- og trekantlinjer) samt det gyldne snit. Kraftlinjerne fra næsten alle retninger er tilknyttet hostiens midte, eller rettere sagt, de udgår alle fra den. Således fremstår hostiens form som kilde og udmundning for alle øvrige former og objekter.

3. Firkant med hostieform i tværnsnit – billede s. 61

Hvis vi drejer hele tegningen ca. 30 grader mod højre, falder firkanten EDHC i øjnene. I denne firkant ligger hostieformen i midten mellem de to langsider DH og Ec (hver

= 23,3 cm) og på den anden side i skæringspunktet mellem tværlinjen NL og diagonalen MM' – Tværlinjen NL deler rektanglet i to ulige dele, hvoraf den øverste del NLHC udgør en tredjedel (: 7,8 cm) og den nederste del NLDE to tredjedele (= 15,5 cm) af hele firkanten. Denne opdeling svarer igen til princippet om det gyldne snit:

#ä : $\frac{P'C}{P'D} = \frac{4}{5}$ Dette giver ved division med 2 og 3: $\frac{P'C}{P'D} = \frac{4}{5}$

Forlænger vi diagonalen MM' opad til A' og nedad til Z, får vi i firkanten EDHC et stort kors. I skæringspunktet af dette kors ligger igen billedet af blodhostien som centrum for hele rummet. Man kan tænke på grundplanen af en kirke med et fritstående alter, der rummer tabernaklet med den eukaristiske hostie

(jf. f.eks. kirken i Vierzehnheiligen)

4. To geometrisk beregnede, stiliserede kalke i blodsymbolet – se

billede s. 60. Vi tegner en halvcirkel nedad omkring M med radius $\frac{1}{2}$ af den »gyldne snit« : $\frac{1}{2}$ af 10,20 cm : 5,1 cm. På den nederste grundlinje afmærker vi bredden af kalkens fod : 6,5 cm og får punkterne S og T. (D ligger midt imellem disse). Derefter fastlægger vi M fra S fra M, men fører forbindelseslinjen kun frem til skæringspunktet R' med halvcirklen omkring M. På samme måde fastlægger vi M ud fra T og fører forbindelseslinjen kun frem til skæringspunktet R' med halvcirklen omkring M. Det således fremkomne geometriske billede giver et stiliseret bæger (målebæger) med en højde på 13,50 cm ($\frac{1}{2}$ af r) og en kalkskål, hvis øverste kant måler 10,20 cm (: det gyldne snit) og hvis dybde måler 5,10 cm (: halvdelen af det gyldne snit). Kalksknop R'-R': 2,50 cm. Nu går vi opad og tegner en halvcirkel nedad omkring C med radius e: 10,20 cm (det gyldne snit). Denne skærer den øverste grundlinje i U og V; nederst møder den det gyldne snit P'. Den dannede halvcirkel danner en skål med en diameter øverst U-V på 2 gange e, : 2 gange 10,2 cm, : 20,4 cm. – På grundlinjen nederst aftegner vi e : 10,2 cm til venstre og højre for D, således at D udgør midten. Lad de to endepunkter være X og Y. Fra X sætter vi C som mål øverst, men trækker kun forbindelseslinjen til skæringspunktet P' med halvcirklen omkring C. På samme måde sætter vi C som mål fra Y, men fører kun forbindelseslinjen til skæringspunktet P, som samtidig er midtpunktet for blodhostien. Det samlede geometriske billede, der således er opstået, forestiller et stiliseret bæger, et såkaldt nadverbæger, med en samlet højde på 27 cm, hvor bægerets dybde måler 10,20 cm (: det gyldne snit) og bægerfoden D-P' 17 cm (den længste strækning fra det gyldne snit). Bægerknoppen P'-P er 4 cm bred, altså: hostiens diameter. Det øverste kalke-kant U-V: 20,40 cm: 2 gange det gyldne forhold. Et samlet blik på både det naturtro blodbillede og den geometrisk stiliserede gengivelse viser os en velgennemtænkt opbygning og en behagelig struktur, der følger den klassisk-æstetiske norm for det gyldne snit. Skulle dette være skabt af en ånd af uorden, som en modstander hævdede? Eller er dette alligevel udtænkt og skabt af »Guds visdom, som er kunstneren bag alt og ordner alt på en yndig måde«. »Omnium artifex, et disponit omnia suaviter« (Visd 7,21; 8,1)? VII. Blodtegnet fra R. og det kirkelige tribunal – som allerede bemærket – udgjorde dengang en ret negativ reaktion fra kirkens side på begivenhederne i R. Man kunne dog altid spørge, om de sande beretninger dengang virkelig også nåede frem til den øverste kirkeledelse, og hvordan denne faktisk reagerede. Men lad os lade alt dette stå åbent og spørge: Er der slet ikke sket noget i positiv forstand i sagen om blodtegnet fra R. fra den øverste kirkelige myndigheds side?

Var det et tilfælde – som ikke findes – eller var det en indre drivkraft fra Helligånden, den ganske vist usynlige, men alligevel primære leder af Kristi kirke, da pave Johannes XXIII den 30. juni 1960, altså otte år senere, på tærsklen til festen for det dyrebare blod, offentliggjorde et apostolsk brev: »Om tilbedelsen af Jesu Kristi dyrebare blod«, hvori han opfordrer kristenheden til en forstærket tilbedelse af Frelserens dyrebare blod? Han minder i den forbindelse om, at hans forgænger Pius IX i 1849 for at opfylde et løfte udbredte den liturgiske tilbedelse af det dyrebare blod til hele Kirken, og at Pius XI i anledning af det 19. hundredeårsdagen (1933) for menneskehedens forløsning ophøjede mindet om det dyrebare blod til en festdag af første klasse, »således at tilbedelsen af Frelserens dyrebare blod måtte fremmes kraftigt, og frugterne af dette Guds blod måtte strømme endnu rigere ned over menneskeheden«.

Allerede tidligere, den 3. marts 1960, havde Johannes XXIII personligt givet den højeste kirkelige godkendelse til litani om det dyrebare blod, som indtil da kun havde været tilladt i privat sammenhæng. - I det pavelige brev henvises der også udtrykkeligt til Helligåndens karismatiske åbenbaringer til den hellige Margareta Alacoque og til den hellige fader Caspar del Bufalos bestræbelser vedrørende tilbedelsen af Jesu Guds Hjerter, som igen i væsentlig grad har bidraget til fremme af tilbedelsen af det dyrebare- Blod og til indførelsen af den liturgiske fejring heraf. Alt dette lyder dog som en i det mindste indirekte henvisning til de karismatiske begivenheder omkring det dyrebare Frelserblod i de tyske lande og giver grund til at antage, at de positive vidnesbyrd herom til sidst alligevel var nået frem til Kristi stedfortræder.

»Erit Sanguis vobis in signum in aedibus, in quibus eritis. Blodet skal være et tegn for jer i de huse, hvor I bor« (2 Mos 12,13). Ønsker den Hellige Ånd, der inspirerer Bibelen, her at påpege en åndelig forbindelse mellem det symbolske offerblod på dørene til de huse, hvor de troende israelitter boede, og det sande offerblod fra »Jesus Kristus, det pletfri og ubesmittede Lam« (1 Pet 1,9), som er udgydt i de troende kristnes hjem? – Eller skal der først flyde martyrblood, før Kristi blod igen kommer til sin ret?

VIII.

Litani til det hellige og dyrebare blod

Højeste Hellige Treenighed, én Herre og Gud. I den Hellige Guds † Faders og Sønnens og Helligåndens navn.
Amen.

V. Hellige, almægtige Gud, vor Fader, du skaber af himlen og jorden, af alle synlige og usynlige ting,

A. vi beder Dig, forbarm Dig over os, hør os, hellig os og beskyt os.

V. Hellige Gud, Jesus Kristus, den enbårne Søn af den levende Hellige Gud, **A. vi beder Dig, forbarm Dig os og frels os.**

V. Gud, Helligånden, én med Faderen og Sønnen,

A. vi beder dig, forbarm dig over os, oplys og led os

V. Hellige Treenighed, én og samme hellige Gud, du er freden, vejen, kærligheden, visdommen, sandheden, opstandelsen, lyset og livet,

A. vi beder dig, forbarm dig over os og hersk over os;

(Det kan bedes skiftevis)

Kristi hellige blod, den evige Faders enbårne Søn; Kristi hellige blod, den nye og evige pagt;

Hellige Jesus Kristus, for de sjæle, der ikke kan frelses, svedte du blod på Olivenbjerget; Kristi hellige blod, udgydt under piskningen;

udgydt ved tornekrøningen;

Kristi hellige blod, der flød fra det hellige hjerte på korset;

Kristi hellige blod, til stede i alterets sakramente;

Kristi hellige blod, drik og renselse for sjælene;

Kristi hellige blod, besejrer af alle dæmoner; Kristi hellige blod, fred og glæde for alle hjerter;

Kristi hellige blod, frelse for de syge og døende; Kristi hellige blod, befrielse for de fattige sjæle fra skærsilden;

A. vi beder dig, frels os;

V. Hellige Herre og Gud Jesus Kristus, vores Konge og Frelser,
Du fjerner verdens synder,

A. vi beder dig, forbarm dig over os og hør os.

V. Hellige Herre og Gud, Jesus Kristus, vores konge og frelser, du
fjerner verdens,

A. vi beder dig, forbarm dig over os og skån os.

V. Hellige Herre og Gud, Jesus Kristus, vor Konge og
Frelser, Du fjerner verdens synder,

**A. vi beder dig, forbarm dig over os; giv os din fred,
styrke og kærlighed.**

A. Hellige, almægtige Gud, vor Fader i himlen, vi
lovpriser, ærer, tilbeder og takker Dig. Dit hellige
rige er allerede blandt os.

Hellige Jesus Kristus, rens os venligst for vores synder gennem
dine hellige sår og dit hellige, dyrebare blod, så vi kan opfylde
din vilje og blive hellige.

Vi takker dig for din frelse. **Amen.**

Fadervor... Vi

priser dig,

hellige Jomfru Maria...

† Vi ærer dig, ...

Tanker ved nadveren om det dyrebare blod

„Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har det evige liv, og jeg vil oprejse ham på den sidste dag“ (Joh 6,54).

„Hver gang I spiser dette brød og drikker af denne kalk, forkynder I Herrens død, indtil han kommer igen“ (1 Kor 11,26).

„Det er skønt at forsvinde fra verden og gå ind i Gud for at genopstå i Ham. Jeg længes efter det Guds brød, som er Jesu Kristi kød; og som drik længes jeg efter Hans dyrebare blod, som er uforgængelig kærlighed“ (den hellige Ignatius af Antiokia).

„Ligesom en vinstok frembringer jeg søde, duftende frugter; og mine blomster bærer herlige ædle frugter“ (Præd 24,17). Vinstokkens frugter, nemlig den hellige Jomfru, er druer og vin, det vil sige Kristi legeme og blod. Den ædle vin, der stammer fra vinstokkens blomst, er Kristi blod, født af den hellige Jomfru (den hellige Albertus Magnus).

»Kom, o kom, Kød, min Frelzers glødende kul, rens mine læber, tænd mig med den kærlighed, der overgav Dig til døden. Kom, o blod, udgydt af kærlighed; strøm ind i mit hjerte, du flammestrøm! O Frelser, det er altså dit legeme, det samme legeme, der blev gennemboret af sårene. Jeg forener mig med alle dine sår; gennem dem strømede alt dit blod ud for min skyld« (Bossuet).

»Hvad der for legemet er mad og drikke, det er for sjælen sandhedens og herlighedens lys og kærlighedens glødende strøm; og hos Kristus svarer netop hans menneskelige kød til herlighedens lyshylster, hvormed han er klædt i sit guddommelige væsen, og hans menneskelige blod til livets og kærlighedens strøm, der sprudler ud af hans guddommelige hjerte.

Således bliver vi ved at nyde hans kød oplyst af den evige sandheds lys, forherliget og forvandlet af dens herlighed, og i hans blod strømmer den evige livets og Guds kærligheds strøm ind i vores hjerter. Gennem den guddommelige kraft, der bor i Herrens kød, bliver vi i sjælen forvandlet til billedet af Hans guddommelige herlighed, i kroppen til billedet af Hans eget forherligede

legeme, ligesom vores sjæl og vores legeme fyldes med Guds uforgængelige liv gennem Helligåndens kraft, der strømmer i hans blod.”

1. juli

IX. Festen for vor Herre og Guds, Jesus Kristus, dyrebare blod

1. klasse – rød

Festen for det dyrebare blod er en fest for forløsningen, som vi aldrig kan takke nok for. I vandet og blodet, der strømmede ud af den korsfæstedes sidesår, har man altid set den guddommelige og menneskelige livsstrøm, der fra korset gennem Kirken i dåben og eukaristien når alle for at rense, helliggøre og skabe den dybeste forening med Kristus.

Men vi mindes også det offerblod, som ypperstepræsten Jesus Kristus ofrede til den himmelske Fader som forsoning for verdenens synder. Kommunionverset opfordrer os til i kraft af Kristi blod, som vi modtager i messefesten som pant på forløsningen, at være rede til hans komme ved verdens tiders ende. Vi er alle opfordret til gennem hele vores liv at bevise, at Kristi blod ikke udgydes forgæves'

Introitus-antifon Åb 5,9-10

Herre, du har med dit blod købt os fra alle stammer, sprog, folk og nationer og har gjort os til et kongerige for vores Gud.

Salme 88: Herrens barmhjertighed vil jeg besynge for evigt, fra slægt til slægt vil jeg med min mund forkynde din trofasthed.

Vi ærer den Almægtige, den Hellige Treenighed, Gud, Faderen, Sønnen og Helligånden. Gloria...

Dagens bøn

Almægtige, evige Gud, du har udpeget din enbårne Søn til verdens Frelser og ønskede at lade dig forlige gennem hans blod; så lad os derfor, vi beder dig, i festlig højtid ære løsesummen for vores frelse og ved hans kraft blive beskyttet mod dette livets ondskab på jorden, så vi i himlen evigt må glæde os over hans frugt: gennem ham, den hellige Gud Jesus Kristus, vores konge og frelser.

Læsning – Hebr 9,11-15

fra den hellige apostel Paulus' brev til hebræerne. Brødre! Kristus trådte frem som ypperstepræst for de kommende [himmelske] goder. Han gik gennem det højere og fuldkomne telt [himlen], som ikke er skabt af menneskehånd, det vil sige, som ikke er af denne verden, og ikke med blod fra bukke og tyre, men med sit eget blod én gang for alle ind i det Allerhelligste, efter at han havde skaffet evig forløsning. For hvis allerede blodet fra bukke og tyre og asken fra en ko ved bestrøelsen helliggør de urene, så de bliver legemligt rene, hvor meget mere vil da Kristi blod, som i Helligånden har ofret sig selv til Gud som et pletfrit offer, rense vores samvittighed for døde gerninger [synder], for at vi kan tjene den levende Gud? Derfor er han mellemmand for den nye pagt, for at de kaldte gennem hans død, som han led til forløsning fra de synder, der blev begået under den første pagt, måtte modtage den lovede, evige arv i Kristus Jesus, vor Herre.

Graduale – 1 Joh 5,6; 7-8

Det er ham, Jesus Kristus, der er kommet ved vand og blod, ikke ved vand alene, men ved vand og blod. Der er tre, som vidner i himlen: Faderen, Ordet og Helligånden, og disse tre er ét. Og der er tre, som vidner på jorden: Ånden, vandet og blodet, og disse tre er ét.

Alleluja-vers – 1 Joh 5,9

Alleluja, alleluja. **V.** Hvis vi allerede tager imod menneskers vidnesbyrd, så er Guds vidnesbyrd dog større. Alleluja.

I votivmesser

I tiden før fasten og i fastetiden

I stedet for alleluja-verset følger tractus Ef 1,6-8;

Rom 3,24-25 efter graduale

Gud har skænket os nåde i sin elskede Søn; i ham har vi forløsningen ved hans blod: **V.** Syndernes forladelse takket være rigdommen af hans nåde, som han i overflod har udgydt over os. S. Retfærdiggørelsen er blevet os skænket gratis ved hans nåde i kraft af forløsningen i Kristus Jesus. **V.** Ham har Gud fremstillet i hans blod som et sonoffer, [der] virker gennem troen.

I påsketiden

I stedet for graduale og alleluja-vers følger disse mellemvers:

Første alleluja-vers Åb 5,9 Alleluja, alleluja. **V.** Du er værdig, o Herre, til at modtage bogen og bryde dens segl; for du blev slagtet og har med dit blod købt os for Gud.

Andet alleluja-vers – 2 Mos 12,13

Alleluja. **V.** Men blodet skal være et tegn for jer: når jeg ser blodet, vil jeg gå forbi jer, og den ødelæggende plage skal ikke ramme jer. Alleluja. Introitus ledsages af to allelujaer, mens offertorium og communio hver får et alleluja.

Evangeliet efter Johannes 19,30-35

Ifølge Johannes. På den tid sagde Jesus, da han havde taget eddiken: »Det er fuldraget.« Så bøjede han hovedet og afgav sin ånd. For at ligene ikke skulle blive hængende på korset over sabbatten, bad jøderne Pilatus om, at han måtte lade dem brække benene på dem og tage dem ned. (Det var nemlig forberedelsesdagen, og den sabbat var en stor højtidssdag.) Så kom soldaterne og brækkede benene på den første og også på den anden, der var korsfæstet sammen med ham. Men da de kom til Jesus, så de, at han allerede var død; derfor brækkede de ikke hans ben, men en af soldaterne stak med en lanse i hans side, og straks strømmede der blod og vand ud. Den, der har set dette [Johannes], vidner om det, og hans vidnesbyrd er sandt. Credo

Offertorium-antifon – 1 Kor 10,16

Er den velsignelseskalk, som vi velsigner, ikke delagtighed i Kristi blod? Og er det brød, som vi bryder, ikke delagtighed i Herrens legeme? Salme 115

Takkebøn

Vi beder Dig: Lad os gennem disse Guds mysterier træde frem foran Jesus, den Nye Pagts mellemmand, og på dit alter, o Herre over himlens hærskarer, forny besprængningen med det blod, der taler bedre end Abels blod, som ikke råbte til himlen om forsoning, men om hævn: gennem Ham, vor Herre Jesus Kristus.

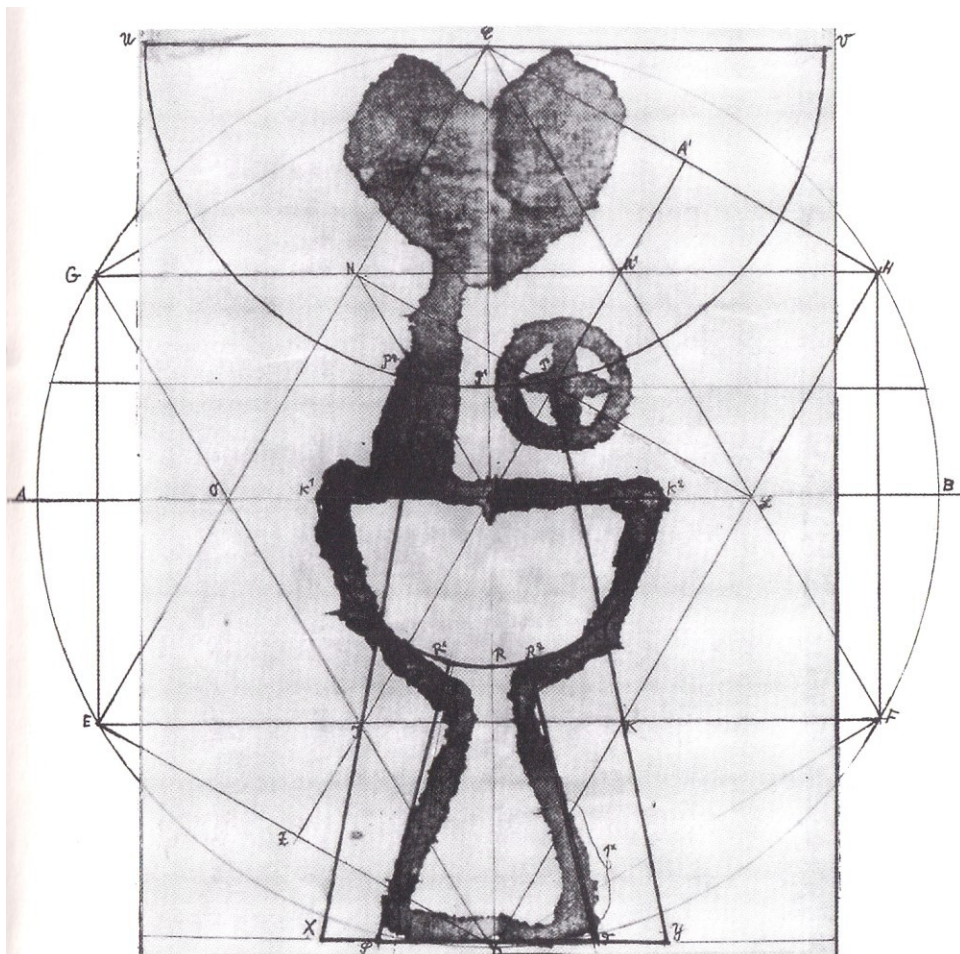
Præfation om det hellige kors

Kommunionantifon

Kristus ofrede sig én gang for at bære manges synder; anden gang har han intet med synden at gøre: Han vil fremstå til frelse for dem, der venter på ham.

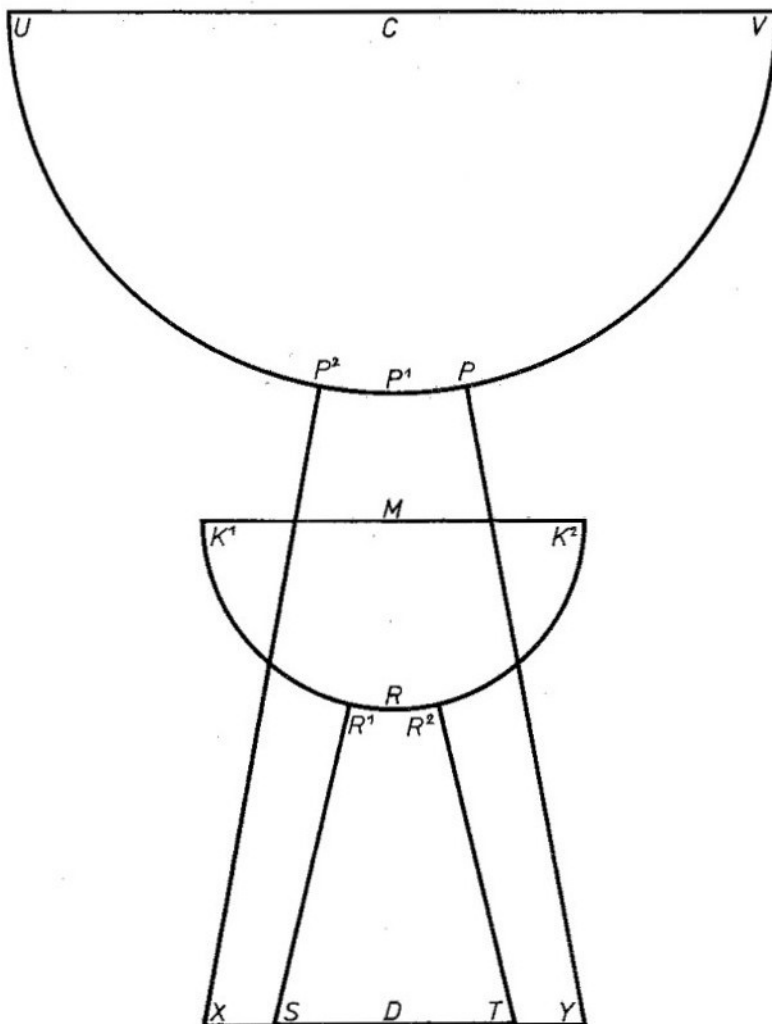
Afslutningsbøn – Postcommunio

Herre, nu hvor vi er blevet optaget til det hellige bord, skænker vi med glæde vand fra Frelserens kilder; nu beder vi: Må hans blod blive en kilde for os, der strømmer ud til det evige liv: Gennem vor hellige Herre og Gud Jesus Kristus, som lever og regerer med Dig i Helligåndens enhed, hellige Gud fra evighed til evighed. **Amen.**

X' 1. Blodtegn i stor forstørrelse med indtegnning af de geometriske tegninger A-B Diameter af den cirkel, der er tegnet omkring blodtegnet: 27 cm. M-A Radius: 13,50 cm. – Blodtegnets samlede størrelse: 27 cm. Højden af kalken: ,/. af den samlede højde: 13,50 cm. Afstanden fra hjertespiden til den øverste kant af kalken er ligeledes: 13,50 cm. K,-K,-: Bredden af kalkens kant: 10,20 cm (= det gyldne snit). s-T: Bredden af kalkens fod: 6,50 cm. - Hostiens diameter: + cr. S-T-H,-K,-K,- B'-S: Formen af det lille stiliserede bæger. X-Y-P-V-U-P"-X: Formen af det store stiliserede bæger.

1' Dette stykke blev udskåret til undersøgelse af blodsporet. Retsmedicinsk Institut, Univ. 8., 12. 11. 53. Resultat: „Tilstedeværelse af menneskeligt protein, med stor sandsynlighed blod. Enten blodgruppe 0 eller ingen blodgruppesubstans.,: Originalrapport hos forfatteren.

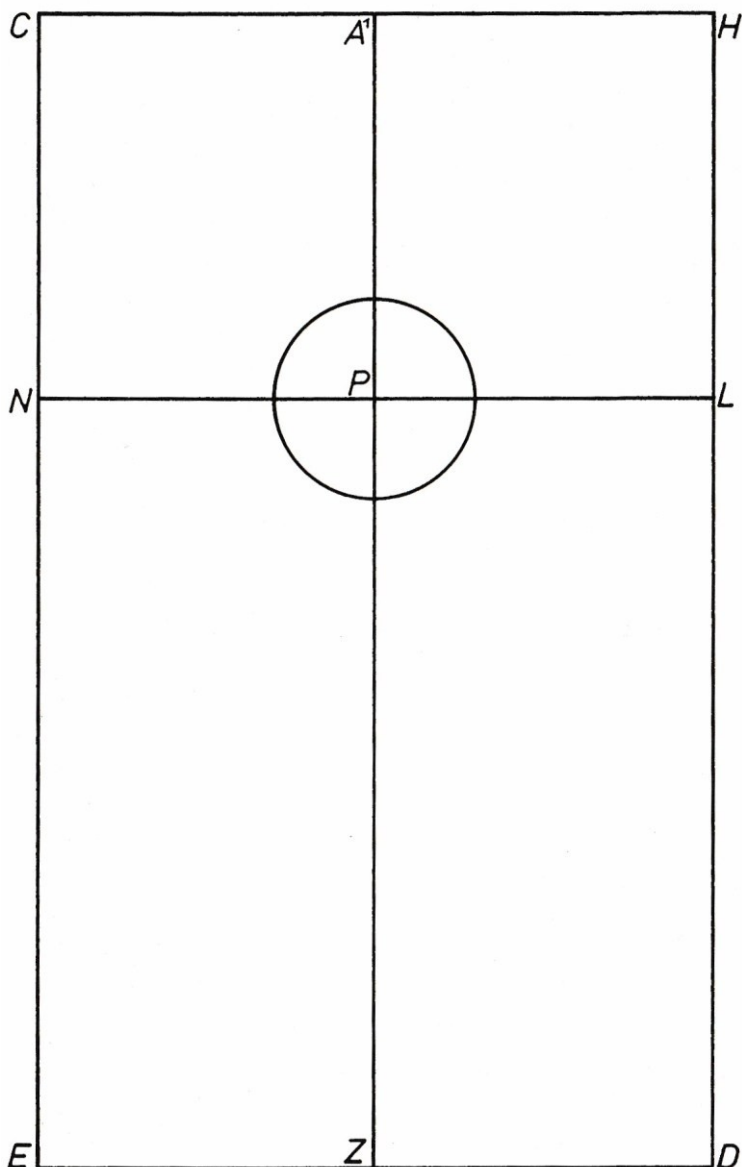

X, 2. De to geometrisk beregnede, stiliserede kalkeformer: Lille kalk (messekalik)

Samlet højde D-M: 13,5 cm; øverste kaldkant K'-K': 10,2 cm; kaldfod S-T - 6,5; dybde af kaldskålen M-FI: 5,1 cm; kaldknop B'-R'' - 2,5 cm; kaldfodshøjde D-H: 8,5 cm.

Stort kalik (måltidskalik)

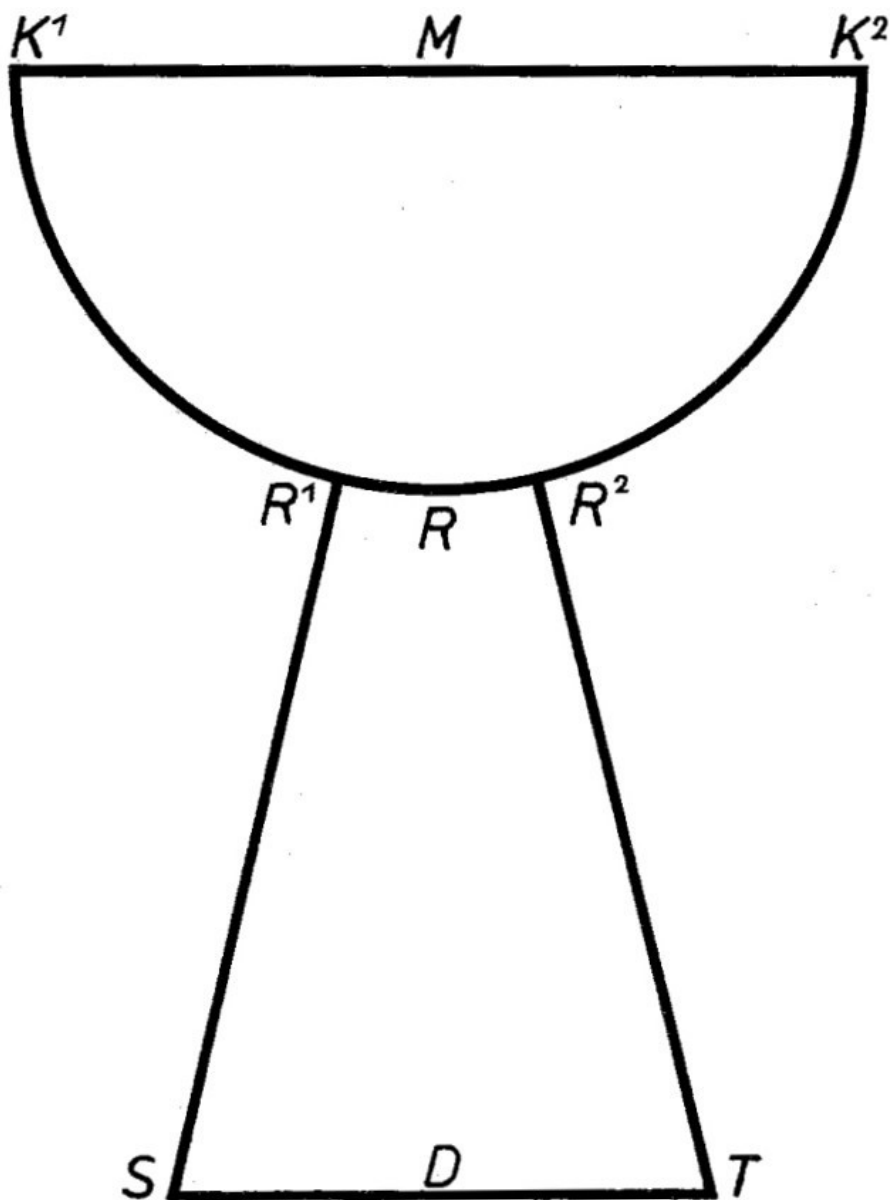
Samlet højde O-C: 27 cm; øverste kalkrand U-V: 20,4 cm; kalkfod X-Y: 10,2 cm; dybde af kalkkuppen P'-C: 10,2 cm; kalkknop P'-P: 4 cm (hostiediameter); Kalkefodens højde D-P' : 16,8 cm.

X, 3, Grundplan for et sakralt rum

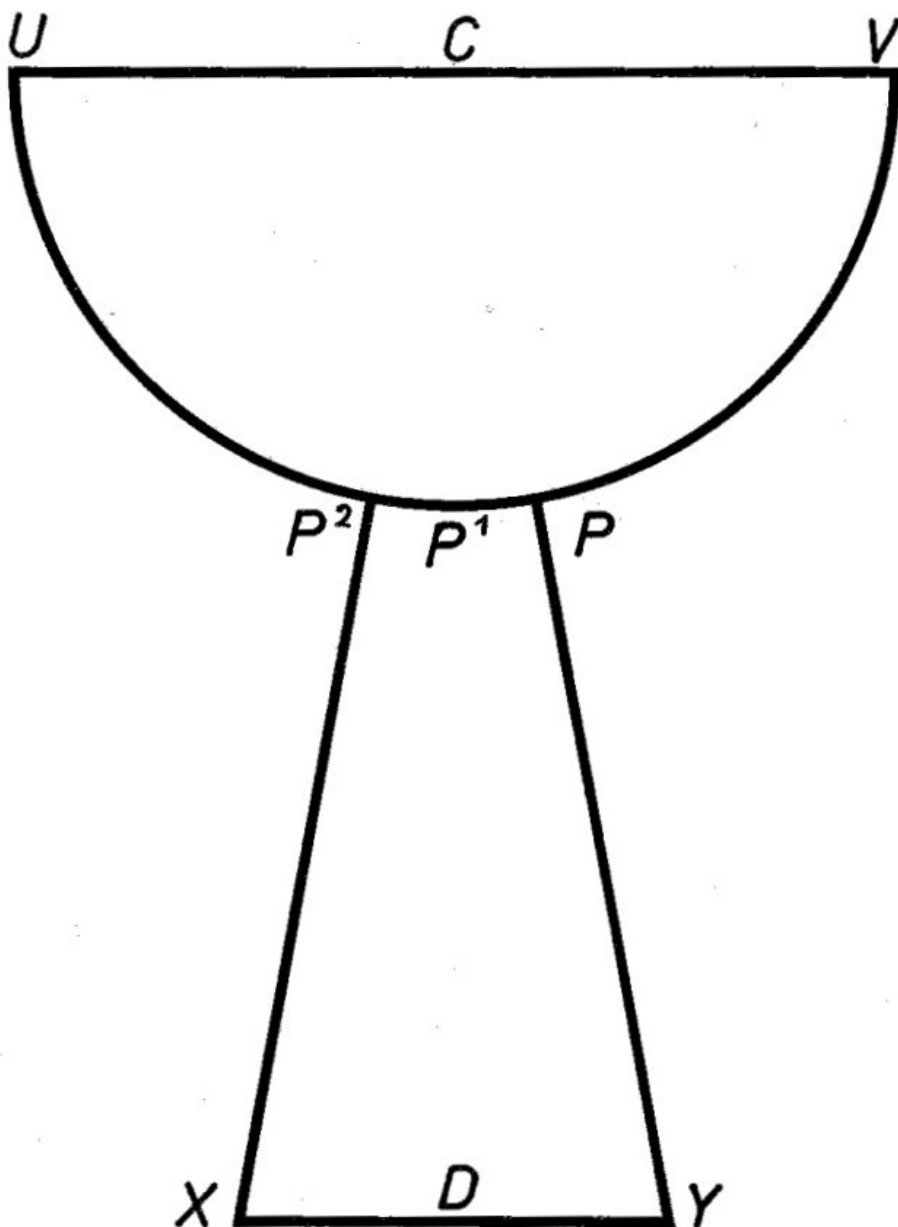
De to langssider E-C og D-H er hver: 23,30 cm. De to breddesider E-D og C-H er hver: 13,50 cm.

Midterlinjen Z-A' går i P gennem hostiens midte. Tværlinjen N-L deler hele rektanglet således, at den øverste, mindre del NLHC udgør en tredjedel af det hele. I P (hostiens midte) ligger samtidig det gyldne snit af længdemålet Z-A'.

4. Messekalk

S-T – 6,5 cm; D-M: 13,5 cm; K'-K": 10,2 cm; M-R: 5,1 cm; R'-R': 2,5 cm.

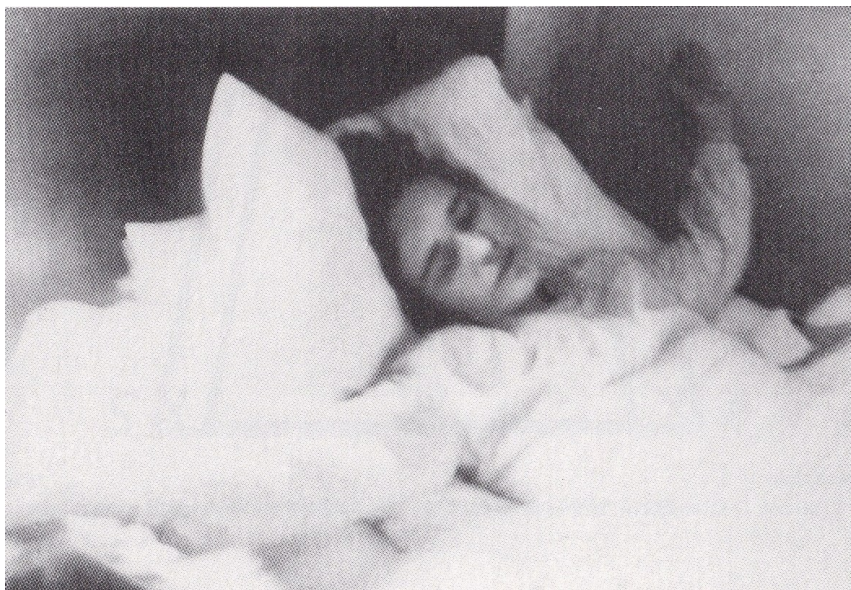

5. Spisekalk

X-Y: 10,20 cm; D-A: 27 cm; U-V: 20,40 cm; C-P': 10,20; P'-P: 4 cm
(hostiens diameter)

AEW ca. 6 uger før hendes bortgang.

AEW »i ro« (kl. 15.00–18.00) efter at have gennemgået Kristi lidelse. Det eneste billede af denne art, som hendes søster Maria lykkedes at tage
foto af denne art, taget et stykke tid før hendes død.

Prisning

af Kristi dyrebare blod

Jeg priser Lammets sår og blod, som helbreder min legems svagheder.

Jeg priser Lammets sår og blod, som helbreder min sjæls svagheder.

Jeg priser Lammets sår og blod, som helbreder min ånds svagheder.

Tilbedelse af Guds Lam, som under kvaler udgød sit blod for os. I
hans blod er der tilgivende kraft, i hans blod er der rensende kraft, i
hans blod er der forløsende kraft, i hans blod er der befriende kraft,
i hans blod er der sejrende kraft, i hans blod er der fornyende kraft, i
hans blod er der bevarende kraft. For den, der tror på kraften i Jesu
blod, er intet umuligt.

Jeg priser Lammets blod, som renser mig for alle mine synder, så jeg bliver
hvid som sne.

Jeg priser Lammets blod, hvori der er kraft til at befri mig fra alle mine
bånd og syndens lænker.

Jeg priser Lammets blod, som er stærkere end mit eget blod og gør mig
lig Guds billede.

Jeg priser Lammets blod, hvori der er sejr over alle magter, der vil
undertrykke mig, over enhver fjendens magt.

Jeg priser Lammets blod, som forbereder bryllupskjolen til mig.

Jeg priser Lammets blod, som gør alt, alt nyt. Halleluja! –
Amen.

M. Basilea Schlink
Majienschwestern, Darmstadt

Bøn til Vor Frue af det Kostbare Blod

Hellige dronning af universet, vores kære moder. I dig og gennem dig priser vi det vidunderlige mysterium om Jesu blod, den store forsoningskraft.

I den strålende glans af din ubesmittede undfangelse har du medvirket til den herlige sejr, som vores forløsningsblod har vundet, og ved siden af den hellige Gud, Jesus Kristus, Frelseren, er du blevet medfrelser og mor til alle mennesker.

Hellige Maria, i din ophøjede og magtfulde stilling hilser vi dig, Herskerinde og Dronning af det Dyrebare Blod: overdrys vores sjæle med dette herlige og styrkende blod, så vi kan overvinde alle den onde fjendes forfølgelser og med hellig iver skride frem på dydens vej.

Indskriv med dette blod vores navne i livets bog, så vi som dets tilbedere her på jorden en dag sammen med dig og alle de udvalgte kan prise dette dyrebare blod i den evige herlighed.

»Imprimatur«,
12.7.1960 ærkebiskop,
Ordinariatet i Salzburg

**Nåde og barmhjertighed, o min hellige Jesus, i den
nuværende fare; dæk os med dit dyrebare blod.**

Jesus, vær lovet og velsignet, du, som har befriet os i dit blod!

Elsk den Almægtige Gud, som vil frelse jer og bevare jer i fred

Vi priser, elsker og tilbeder den Almægtige, Hellige Treenighed, † Faderen, Sønnen og Helligånden, nu og altid og i al evighed.

Det, vi gør, er intet andet end Guds hellige vilje. Vi takker den hellige Gud for, at han virker gennem os, og at vi kan skrive på vegne af alle mennesker.

Gud, den Hellige Ånd, oplys os og alle med sit lys og fyld alle hjerter med fred, styrke, nåde og kærlighed.

Den hellige ærkeengel Michael med sine ni kor af hellige engle, beskytter og værner altid om os.

Guds hellige er vores forbønnere.

Den hellige, almægtige Gud kan give og kan tage. Den hellige Gud ved allerede, hvordan mennesker er i deres hjerter, og hvordan de vil være i morgen.

Han ønsker også altid at forblive i jeres hjerter, så alle mennesker kan opfylde hans vilje og nå paradiset og leve evigt sammen med den hellige Gud.

Man må under ingen omstændigheder fornægte den hellige Gud, men altid leve i den hellige Guds sandhed og tjene Ham.

Vores almægtige, hellige treenige Gud, † Faderen, Sønnen og Helligånden, er selv sandheden, uden løgn, uden hovmod, og der er ingen vildlære i Ham.

Han sagde engang til mig, J.: »Du skal elske syndere og hade synden«.

Den Hellige Gud, vores Konge og Frelser, elsker alle mennesker. Han ønsker, at alle skal frelses.

Og det er også vores vilje, at ingen skal ende i helvede. I omkring 40 år har jeg skrevet bønner gratis til hele verden, for Frelseren har lovet os: »Jeres løn vil være stor i paradiset«.

Dem, der vender sig bort fra den Almægtige, Hellige Treenighed, Faderen, Sønnen og Helligånden, vil Han også frelse, og ingen skal tjene to herrer.

Enten den hellige, barmhjertige Gud eller Satan og dæmonerne.

Frelseren sagde: »Der findes ingen sjæl uden synd«.

Hans kærlighed sejrer altid, når mennesker fra hjertets dyb angrer deres synder, for Han er kærlighed og den trofaste, almægtige, hellige treenige Gud.

Uden den hellige Gud kan vi intet gøre og opnå evigt liv.

Derfor har vi hver dag brug for den hellige Gud, så vi kan elske Ham og være trofaste mod Ham til alle tider og i al evighed.

www.gnadenvolle-gebete.de

16.11.2025
D-Forbach,
Erbersbronn,
Julijana,
Bernhard